Dit document vormt slechts een documentatiehulpmiddel en verschijnt buiten de verantwoordelijkheid van de instellingen

►**B**

EERSTE RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan

(73/239/EEG)

(PB L 228 van 16.8.1973, blz. 3)

Gewijzigd bij:

		Publicatieblad		
		nr.	blz.	datum
►**M1**	Richtlijn 76/580/EEG van de Raad van 29 juni 1976	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	Richtlijn 84/641/EEG van de Raad van 10 december 1984	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	Richtlijn 87/343/EEG van de Raad van 22 juni 1987	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	Richtlijn 87/344/EEG van de Raad van 22 juni 1987	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	Tweede richtlijn 88/357/EEG van de Raad van 22 juni 1988	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	Richtlijn 90/618/EEG van de Raad van 8 november 1990	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	Richtlijn 92/49/EEG van de Raad van 18 juni 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Richtlijn 95/26/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Richtlijn 2000/26/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 mei 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Richtlijn 2002/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 maart 2002	L 77	17	20.3.2002

Gewijzigd bij:

►**A1**	Toetredingsakte van Griekenland	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Toetredingsakte van Spanje en Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Toetredingsakte van Oostenrijk, Finland en Zweden	C 241	21	29.8.1994
	(aangepast door Besluit 95/1/EG, Euratom, EGKS van de Raad)	L 1	1	1.1.1995

Gerectificeerd bij:

►**C1** Rectificatie PB L 5 van 7.1.1978, blz. 27 (73/239/EEG)

NB: Deze geconsolideerde versie bevat referenties naar de Europese rekeneenheid en/of ecu. Vanaf 1 januari 1999 moeten beide worden gelezen als referentie naar de euro — Verordening (EEG) nr. 3308/80 van de Raad (PB L 345 van 20.12.1980, blz. 1) en Verordening (EG) nr. 1103/97 van de Raad (PB L 162 van 19.6.1997, blz. 1).

▼B

EERSTE RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 24 juli 1973

tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toegang tot het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche, en de uitoefening daarvan

(73/239/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 57, lid 2,

Gelet op het Algemeen Programma voor de opheffing van de beperkingen van de vrijheid van vestiging ([1]), inzonderheid op titel IV, C,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement ([2]),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité ([3]),

Overwegende dat krachtens bovengenoemd Algemeen Programma de opheffing van de beperkingen voor de oprichting van agentschappen en bijkantoren, wat het directe verzekeringsbedrijf betreft, afhankelijk is van de coördinatie van de toegangs- en uitoefeningsvoorwaarden; dat deze coördinatie in de eerste plaats moet worden verwezenlijkt ten aanzien van het directe verzekeringsbedrijf, met uitzondering van de levensverzekeringsbranche;

Overwegende dat, ter vergemakkelijking van de toegang tot en de uitoefening van deze verzekeringsbranches, bepaalde verschillen die op het gebied van het toezicht bestaan tussen de nationale wetgevingen, dienen te worden afgeschaft; dat, ter verwezenlijking van dit doel, onder waarborging van een gepaste bescherming van verzekerden en derden in alle Lid-Staten, met name de bepalingen dienen te worden gecoördineerd die betrekking hebben op de financiële garanties die van de verzekeringsmaatschappijen worden geëist;

Overwegende dat een indeling van de risico's per branche noodzakelijk is, in het bijzonder met het oog op de vaststelling van de werkzaamheden waarvoor de verplicht gestelde vergunning alsmede het afhankelijk van de beoefende branche bepaalde bedrag van het minimumgarantiefonds zijn vereist;

Overwegende dat van het toepassingsgebied van de richtlijn dienen te worden uitgesloten sommige onderlinge waarborgmaatschappijen c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen die op grond van de regeling die rechtens op hen van toepassing is, aan specifieke voorwaarden inzake zekerheid voldoen en eigen financiële waarborgen bieden; dat bovendien dienen te worden uitgesloten bepaalde instellingen in verscheidene Lid-Staten, wier werkzaamheden zich over een zeer beperkte sector uitstrekken en statutair tot en bepaald gebied of tot bepaalde personen zijn beperkt;

Overwegende dat de onderscheiden wetgevingen verschillende regelingen kennen voor wat betreft het gelijktijdig beoefenen van de ziekteverzekeringsbranche, de krediet- en borgtochtverzekeringsbranche, en van de branche van de verzekering van rechtsbijstand, zowel van deze branches onderling als te zamen met andere branches; dat, indien deze verschillen na de opheffing van de beperkingen van het recht van vestiging in de andere branches dan de levensverzekering worden gehandhaafd, hierdoor belemmeringen voor de vestiging zullen blijven bestaan en dat voor dit probleem een oplossing moet worden gevonden bij een latere coördinatie die binnen een vrij korte termijn tot stand moet worden gebracht;

([1]) PB nr. 2 van 15. 1. 1962, blz. 36/62.
([2]) PB nr. C 27 van 28. 3. 1968, blz. 15.
([3]) PB nr. 158 van 18. 7. 1967, blz. 1.

▼B

Overwegende dat het noodzakelijk is in elke Lid-Staat het toezicht uit te breiden tot alle verzekeringsbranches die door de onderhavige richtlijn worden geregeld; dat dit toezicht slechts mogelijk is indien deze werkzaamheden worden onderworpen aan een vergunning; dat derhalve nauwkeurig dient te worden aangegeven onder welke voorwaarden deze vergunning kan worden verleend of ingetrokken; dat tevens de mogelijkheid van beroep bij een rechterlijke instantie tegen de besluiten tot weigering of intrekking onontbeerlijk is;

Overwegende dat voor de branches van de zogenaamde transportverzekering, genoemd in de bijlage onder A, 4, 5, 6, 7 en 12 en de branches van de kredietverzekering genoemd in de bijlage onder A, 14 en 15, een soepeler regeling moet worden getroffen wegens de voortdurende fluctuaties van de transacties in goederen en kredieten;

Overwegende dat er momenteel in communautair verband wordt bestudeerd op welke wijze een gemeenschappelijke methode voor de berekening van de technische reserves kan worden gevonden; dat het daarom wenselijk is de totstandkoming van de coördinatie op dit gebied, alsmede de problemen in verband met de bepaling van de categorieën van beleggingen en de waardering van de activa, vooralsnog in later vast te stellen richtlijnen te regelen;

Overwegende dat de noodzaak bestaat dat de verzekeringsmaatschappijen, naast voldoende technische reserves om aan hun aangegane verplichtingen te kunnen voldoen, bovendien beschikken over een aanvullende reserve, solvabiliteitsmarge genaamd, gevormd door het vrije vermogen, ten einde aan de wisselvalligheden van het bedrijf het hoofd te kunnen bieden; dat voorgeschreven dient te worden dat deze marge in een zekere verhouding staat tot de omvang van de bedrijfsverrichtingen en bepaald wordt aan de hand van twee zekerheidsindices, waarvan de een gebaseerd is op de premies en de andere op de schaden, ten einde aldus te verzekeren dat de opgelegde verplichtingen aan de hand van objectieve maatstaven worden bepaald, waarbij aan ondernemingen van een zelfde belang gelijke mededingingsvoorwaarden worden geboden;

Overwegende dat het noodzakelijk is een minimumgarantiefonds verplicht te stellen waarvan de hoogte in een bepaalde verhouding staat tot het gewicht van het risico van de beoefende branches, zulks om te verzekeren dat de maatschappijen reeds bij de oprichting over voldoende middelen beschikken, en te verhinderen dat tijdens de bedrijfsuitoefening de solvabiliteitsmarge beneden een minimumveiligheidsmarge daalt;

Overwegende dat het noodzakelijk is maatregelen te treffen voor het geval dat een onderneming in een zodanige financiële situatie komt te verkeren dat het haar moeilijk wordt haar verplichtingen na te komen;

Overwegende dat de gecoördineerde voorschriften betreffende de uitoefening van het directe verzekeringsbedrijf binnen de Gemeenschap in beginsel eveneens van toepassing moeten zijn op alle ondernemingen die op de markt optreden en dus ook op de agentschappen en bijkantoren van de maatschappijen wier hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gelegen; dat ten aanzien van deze agentschappen en bijkantoren echter bijzondere bepalingen inzake de vorm van het toezicht dienen te worden vastgesteld omdat het vermogen van de ondernemingen waarvan zij afhankelijk zijn zich buiten de Gemeenschap bevindt;

Overwegende dat evenwel de mogelijkheid van een soepeler toepassing van deze bijzondere voorwaarden moet worden geopend, zulks met eerbiediging van het beginsel dat de agentschappen en bijkantoren van deze ondernemingen geen gunstiger behandeling mogen krijgen dan de ondernemingen uit de Gemeenschap;

Overwegende dat overgangsbepalingen nodig zijn ten einde met name de bestaande kleine en middelgrote ondernemingen in staat te stellen zich aan de krachtens deze richtlijn door de Lid-Staten te geven voorschriften aan te passen, zulks met inachtneming van het bepaalde in artikel 53 van het Verdrag;

▼B

Overwegende dat gewaarborgd dient te worden dat de gecoördineerde voorschriften op uniforme wijze worden toegepast en dat derhalve moet worden gezorgd voor een nauwe samenwerking tussen de Commissie en de Lid-Staten op dit gebied,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Titel I — Algemene bepalingen

▼M2

Artikel 1

1. Deze richtlijn heeft betrekking op de toegang tot en de uitoefening van het directe verzekeringsbedrijf anders dan in loondienst, met inbegrip van de in lid 2 bedoelde hulpverleningsactiviteit, door ondernemingen die op het grondgebied van een Lid-Staat zijn gevestigd of zich daar wensen te vestigen.

2. De activiteit inzake hulpverlening heeft betrekking op het bieden van hulp aan in moeilijkheden verkerende personen die op reis zijn of zich buiten hun woonplaats of vaste verblijfplaats bevinden. Zij bestaat erin dat tegen voorafgaande betaling van een premie de verbintenis wordt aangegaan om onmiddellijke hulp te verlenen aan de begunstigde van een hulpverleningsovereenkomst wanneer deze in moeilijkheden verkeert ten gevolge van het zich voordoen van een onzeker voorval, in de gevallen en onder de voorwaarden welke in de overeenkomst zijn bepaald.

De hulp kan bestaan uit prestaties in geld of in natura. De prestaties in natura kunnen ook worden verstrekt met gebruikmaking van eigen personeel of uitrusting van de prestatieverstrekker.

Onderhoudsdiensten, dienstverlening na verkoop en de loutere aanwijzing omtrent of terbeschikkingstelling van hulp door een tussenpersoon vallen niet onder de hulpverleningsactiviteiten.

3. De indeling per branche van in dit artikel bedoelde activiteiten wordt vermeld in de bijlage.

▼B

Artikel 2

Deze richtlijn heeft geen betrekking op:

1. de volgende verzekeringen:

   a) de levensverzekeringsbranche, dat wil zeggen de branche die onder andere de levensverzekering, de verzekering bij overlijden, de gemengde verzekering, de levensverzekering met contra-verzekering, de tontines, de bruiloftsverzekering en de geboorte-verzekering omvat;

   b) de lijfrenteverzekering;

   c) de aanvullende verzekeringen welke door de levensverzekeringsmaatschappijen worden gesloten, te weten de verzekering tegen lichamelijk letsel, met inbegrip van arbeidsongeschiktheid, de verzekering bij overlijden ten gevolge van een ongeval, de verzekering tegen invaliditeit ten gevolge van ongeval en ziekte, voor zover deze verschillende verzekeringen een aanvulling vormen op een levensverzekering;

   d) de verzekeringen die zijn opgenomen in een wettelijk stelsel van sociale zekerheid;

   e) de in Ierland en het Verenigd Koninkrijk bestaande verzekering, genaamd „Permanent Health Insurance” (niet-opzegbare ziekte-verzekering van lange duur);

2. de volgende verrichtingen:

   a) de kapitalisatieverrichtingen zoals deze door de wetgeving van elke Lid-Staat worden omschreven;

▼B

b) de verrichtingen van instellingen op het gebied van voorzorg en bijstand, waarvan de prestaties verschillen naar gelang van de beschikbare middelen en in het kader waarvan de bijdragen der leden forfaitair worden bepaald;

c) de verrichtingen van een organisatie die geen rechtspersoonlijkheid bezit, welke de onderlinge waarborg van haar leden ten doel hebben, zonder tot de betaling van premies of de vorming van technische reserves aanleiding te geven;

▼M3

d) tot aan een latere coördinatie, de verrichtingen op het gebied van de exportkredietverzekering voor rekening of met garantie van de Staat, of wanneer de Staat de verzekeraar is;

▼M2

3. de hulpverleningsactiviteit waarbij de verbintenis wordt beperkt tot de volgende verrichtingen, uitgevoerd bij een ongeval met of defect aan een wegvoertuig dat zich normaliter voordoet op het grondgebied van de Lid-Staat van de verlener van de dekking:

— technische hulp ter plaatse, waarvoor de verlener van de dekking in de meeste gevallen eigen personeel en uitrusting gebruikt;

— het vervoer van het voertuig naar de plaats van reparatie die het dichtst bij is of het meest geschikt is voor het uitvoeren van de reparatie, alsmede het eventuele vervoer van bestuurder en passagiers, normaliter met hetzelfde hulpmiddel, naar de dichtstbijzijnde plaats van waaruit zij hun reis met andere middelen kunnen voortzetten;

— indien de Lid-Staat van de verlener van de dekking dit bepaalt, het vervoer van het voertuig, eventueel begeleid door bestuurder en passagiers, naar hun woonplaats, hun vertrekpunt of hun oorspronkelijke bestemming binnen deze Lid-Staat,

behalve wanneer de verrichtingen worden uitgevoerd door een onderneming waarop deze richtlijn van toepassing is.

In de in de eerste twee streepjes bedoelde gevallen is de voorwaarde dat het ongeval of het defect zich heeft voorgedaan op het grondgebied van de Lid-Staat van de verlener van de dekking

a) niet van toepassing wanneer laatstgenoemde een organisatie is waarvan de belanghebbende lid is, en de hulpverlening of het vervoer van het voertuig enkel op vertoon van de lidmaatschapskaart, zonder betaling van een extra premie, wordt uitgevoerd door een soortgelijke organisatie van het betrokken land op grond van een reciprociteitsovereenkomst;

b) geen beletsel voor dergelijke hulpverlening in Ierland en het Verenigd Koninkrijk door een zelfde organisatie die in beide Staten werkzaam is.

In het in het derde streepje bedoelde geval mag het voertuig, indien het ongeval of defect zich op het grondgebied van Ierland of, voor het Verenigd Koninkrijk, op het grondgebied van Noord-Ierland heeft voorgedaan, eventueel begeleid door bestuurder en passagiers, worden vervoerd naar de woonplaats, het vertrekpunt of de oorspronkelijke bestemming van laatstgenoemden binnen elk van deze beide grondgebieden.

Bovendien heeft deze richtlijn geen betrekking op hulpverleningsverrichtingen bij een ongeval of defect van een voertuig, bestaande uit het vervoer van het buiten het grondgebied van het Groothertogdom Luxemburg bij een ongeval betrokken of defecte voertuig, eventueel begeleid door bestuurder en passagiers, naar hun woonplaats, indien deze verrichtingen worden uitgevoerd door de Automobile Club du Grand-Duché de Luxembourg.

De ondernemingen waarop deze richtlijn betrekking heeft, mogen onverminderd punt C van de bijlage, de in het onderhavige punt bedoelde activiteit slechts uitvoeren indien zij zijn toegelaten tot branche 18 van punt A van de bijlage. In dat geval is deze richtlijn van toepassing op deze verrichtingen.

▼B

Artikel 3

▼M10

1. Deze richtlijn heeft geen betrekking op de onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen, waarvan tegelijkertijd:

a) de statuten de mogelijkheid bieden over te gaan tot het heffen van suppletiebijdragen of tot vermindering van de uitkeringen;

b) de werkzaamheden niet de wettelijke aansprakelijkheid dekken, tenzij het een bijkomende garantie betreft in de zin van punt C van de bijlage, noch de krediet- en borgtochtrisico's;

c) het jaarlijkse bedrag van de bijdragen, ontvangen uit hoofde van de door deze richtlijn bestreken werkzaamheden, niet meer dan 5 000 000 EUR beloopt; en

d) ten minste de helft van de bijdragen, ontvangen uit hoofde van de door deze richtlijn bestreken werkzaamheden, afkomstig is van de bij de onderlinge waarborgmaatschappij, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappij aangesloten personen.

Deze richtlijn heeft geen betrekking op ondernemingen die aan alle onderstaande voorwaarden voldoen:

— de onderneming oefent geen andere verzekeringsactiviteit uit dan die welke bedoeld wordt in punt 18 van punt A van de bijlage,

— deze activiteit blijft beperkt tot het louter plaatselijke niveau en omvat alleen verrichtingen in natura, en

— het jaarlijks bedrag van de ontvangsten uit hoofde van de hulpverlening aan personen in moeilijkheden beloopt niet meer dan 200 000 EUR.

Het bepaalde in dit artikel belet evenwel niet dat een onderlinge maatschappij uit hoofde van deze richtlijn een vergunning aanvraagt of haar vergunning behoudt.

▼B

2. Evenmin heeft deze richtlijn betrekking op de onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen die met een onderneming van dezelfde aard een overeenkomst hebben gesloten welke voorziet in integrale herverzekering van de door hen gesloten verzekeringsovereenkomsten, of in de vervanging van de overdragende onderneming door de overnemende onderneming voor de nakoming van de uit deze verzekeringsovereenkomsten voortvloeiende verplichtingen.

In dit geval is de overnemende onderneming onderworpen aan de richtlijn.

Artikel 4

Tenzij hun statuten wijzigingen ondergaan ten aanzien van hun bevoegdheid, vallen niet onder de richtlijn:

a) *in Duitsland*

= de volgende publiekrechtelijke instellingen met een monopolie (Monopolanstalten):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München,
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München,
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig,
5. Hamburger Feuerkasse, Hamburg,
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel,
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,

▼B

9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,

10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,

11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,

12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,

13. Feuersozietät Berlin, Berlin,

14. Württembergische

Gebäudebrandversicherungsanstalt,

Stuttgart.

De territoriale bevoegdheid wordt evenwel niet geacht gewijzigd te zijn in geval van een eventuele fusie van deze instellingen, waarbij de territoriale bevoegdheid van de gefusioneerde instellingen ten gunste van de nieuwe instelling blijft bestaan; de bevoegdheid ter zake van de uitgeoefende branches wordt evenmin geacht gewijzigd te zijn, wanneer een van deze instellingen voor hetzelfde gebied de uitoefening van een of meer branches van een van deze instellingen voortzet.

= de volgende semi-overheidsinstellingen:

1. Postbeamtenkrankenkasse,

2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *in Frankrijk*

de volgende instellingen:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes,

2. Caisse départementale des incendiés de la Côte-d'Or,

3. Caisse départementale des incendiés de la Marne,

4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse,

5. Caisse départementale des incendiés de la Somme,

6. Caisse départementale grêle du Gers,

7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *In Ierland*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *in Italië*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *in het Verenigd Koninkrijk*

Crown Agents;

▼M2

f) *in Denemarken*

Falcks Redningskorps A/S, København;

▼A2

g) *In Spanje*

De volgende publiekrechtelijke instellingen:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros,

2. Consorcio de Compensación de Seguros,

▼A2

3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

Artikel 5

In de zin van deze richtlijn moet worden verstaan onder:

▼M1

a) rekeneenheid: de Europese rekeneenheid (E.R.E.) zoals gedefinieerd bij Beschikking nr. 3289/75/EGKS van de Commissie [1].Telkens wanneer in deze richtlijn wordt verwezen naar de rekeneenheid, moet vanaf 31 december van elk jaar, als tegenwaarde ervan in nationale valuta in aanmerking worden genomen die welke gold op de laatste dag van de voorgaande maand oktober waarvoor de tegenwaarden van de E.R.E. in alle valuta's van de Gemeenschap beschikbaar zijn;

▼B

b) congruentie: het feit dat opeisbare verplichtingen in een muntsoort staan tegenover activa die in dezelfde muntsoort zijn uitgedrukt of realiseerbaar zijn;

c) lokalisatie van de activa: aanwezigheid van roerende of onroerende activa binnen een Lid-Staat, zonder dat de roerende activa gedeponeerd behoeven te zijn en zonder dat ten aanzien van de onroerende activa beperkende maatregelen zoals vermelding in de openbare registers van toepassing behoeven te zijn. De activa, bestaande in schuldvorderingen, worden geacht zich te bevinden in de Lid-Staat waar deze activa realiseerbaar zijn;

▼M5

d) grote risico's

i) de risico's die behoren tot de in de bijlage onder A, 4, 5, 6, 7, 11 en 12, vermelde branches;

ii) de risico's die behoren tot de in de bijlage onder A, 14 en 15, vermelde branches wanneer de verzekeringnemer in het kader van een bedrijf of beroep een industriële of commerciële activiteit dan wel een vrij beroep uitoefent en het risico daarop betrekking heeft;

iii) ►M6 de risico's die behoren tot de in de bijlage onder A, 3, 8, 9, 10, 13 en 16, vermelde branches ◄ voor zover de verzekeringnemer ten minste twee van de drie volgende criteria overschrijdt:

1e fase: tot en met 31 december 1992:

— balanstotaal: 12,4 miljoen Ecu

— netto-omzet: 24 miljoen Ecu

— gemiddeld personeelsbestand gedurende het boekjaar: 500.

2e fase: vanaf 1 januari 1993:

— balanstotaal: 6,2 miljoen Ecu,

— netto-omzet: 12,8 miljoen Ecu,

— gemiddeld personeelsbestand gedurende het boekjaar: 250.

Wanneer de verzekeringnemer deel uitmaakt van een groep maatschappijen waarvan de geconsolideerde jaarrekening overeenkomstig Richtlijn 83/349/EEG [2] wordt opgesteld, worden de bovengenoemde criteria op basis van de geconsolideerde rekening toegepast.

Iedere Lid-Staat kan aan de onder iii) genoemde categorie de risico's toevoegen die door beroepsverenigingen, joint ventures of tijdelijke verenigingen worden verzekerd.

---

[1] PB nr. L 327 van 19. 12. 1975, blz. 4.
[2] PB nr. L 193 van 18. 7. 1983, blz. 1.

▼B

Titel II — Regels, toepasselijk op ondernemingen waarvan het hoofdkantoor gevestigd is binnen de Gemeenschap

Afdeling A: Toegangsvoorwaarden

▼M7

Artikel 6

De toegang tot het directe verzekeringsbedrijf wordt afhankelijk gesteld van het verkrijgen van een vergunning.

Deze vergunning moet bij de autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst worden aangevraagd door:

a) de onderneming die haar hoofdkantoor op het grondgebied van deze Lid-Staat vestigt;

b) de onderneming die, na de in de eerste alinea bedoelde vergunning te hebben verkregen, haar werkzaamheden tot een gehele branche of tot andere branches uitbreidt.

Artikel 7

1. De vergunning geldt voor de gehele Gemeenschap. Zij stelt de onderneming in staat aldaar werkzaamheden uit te oefenen, hetzij in het kader van het recht van vestiging, hetzij in het kader van het vrij verrichten van diensten.

2. De vergunning wordt per branche verleend. Zij heeft betrekking op de gehele branche, behalve indien de aanvrager slechts een gedeelte wenst te dekken van de in de bijlage, onder A, genoemde risico's die tot deze branche behoren.

Nochtans:

a) mag elke Lid-Staat een vergunning verlenen voor de in de bijlage, onder B, vermelde groepen van branches, zulks onder de daarin aangegeven benaming;

b) geldt de voor een branche of een groep van branches verleende vergunning eveneens voor de dekking van de onder een andere branche vallende bijkomende risico's, indien wordt voldaan aan de in de bijlage, onder C, gestelde voorwaarden.

Artikel 8

1. De Lid-Staat van herkomst stelt de eis dat de verzekeringsondernemingen die een vergunning aanvragen:

a) een van de volgende rechtsvormen aannemen:

— ten aanzien van het Koninkrijk België: naamloze vennootschap„société anonyme” — , commanditaire vennootschap op aandelen„société en commandite par actions” — , onderlinge verzekeringsvereniging„association d'assurance mutuelle” — , coöperatieve vennootschap„société coopérative”;

— ten aanzien van het Koninkrijk Denemarken: „aktieselskaber”, „gensidige selskaber”;

— ten aanzien van de Bondsrepubliek Duitsland: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, „öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”;

— ten aanzien van de Franse Republiek: „société anonyme”, „société d'assurance mutuelle”, „institution de prévoyance” overeenkomstig de „code de la sécurité sociale”, „institution de prévoyance” overeenkomstig de „code rural”, alsmede de „mutuelles” overeenkomstig de „code de la mutualité”;

— ten aanzien van Ierland: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”;

— ten aanzien van de Italiaanse Republiek: „società per azioni”, „società cooperativa”, „mutua di assicurazione”;

▼M7

— ten aanzien van het Groothertogdom Luxemburg: „société anonyme”, „société en commandite par actions”, „association d'assurances mutuelles”, „société coopérative”;

— ten aanzien van het Koninkrijk der Nederlanden: „naamloze vennootschap”, „onderlinge waarborgmaatschappij”;

— ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk: „incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, „societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, „societies registered under the Friendly Societies Acts”, „the association of underwriters known as Lloyd's”;

— ten aanzien van de Helleense Republiek: „ανώνυμη εταιρεία”, „άλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”;

— ten aanzien van het Koninkrijk Spanje: „sociedad anónima”, „sociedad mutua”, „sociedad cooperativa”;

— ten aanzien van de Portugese Republiek: „sociedade anónima”, „mútua de seguros”;

▼A3

— ten aanzien van de Republiek Oostenrijk: „Aktiengesellschaft”, „Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”;

— ten aanzien van de Republiek Finland: „keskinäinen vakuutusyhtiö” — „ömsesidigt försäkringsbolag” — , „vakuutusosakeyhtiö” — „försäkringsaktiebolag” — , „vakuutusyhdistys” — „försäkringsförening”;

— ten aanzien van het Koninkrijk Zweden: „försäkringsaktiebolag”, „ömsesidiga försäkringsbolag”, „understödsföreningar”.

▼M7

De verzekeringsonderneming kan eveneens de rechtsvorm aannemen van een Europese vennootschap zodra deze bestaat.

De Lid-Staten kunnen voorts in voorkomend geval ondernemingen oprichten die een publiekrechtelijke vorm hebben, mits deze instellingen beogen het verzekeringsbedrijf uit te oefenen onder voorwaarden die gelijkwaardig zijn aan de voorwaarden die voor privaatrechtelijke ondernemingen gelden;

b) hun doel beperken tot het verzekeringsbedrijf en tot de verrichtingen die daaruit rechtstreeks voortvloeien, met uitsluiting van elke andere handelsactiviteit;

c) een programma van werkzaamheden overeenkomstig artikel 9 overleggen;

d) het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds bezitten;

e) daadwerkelijk worden bestuurd door personen van goede reputatie met voldoende beroepskwalificaties of -ervaring;

▼M9

f) naam en adres mededelen van de schaderegelaar die is aangewezen in iedere andere lidstaat dan de lidstaat waar de vergunning wordt aangevraagd, wanneer de te dekken risico's zijn ingedeeld bij branche 10 in punt A van de bijlage, uitgezonderd de aansprakelijkheid van de vervoerder.

▼M8

Wanneer er nauwe banden bestaan tussen de verzekeringsonderneming en andere natuurlijke of rechtspersonen, verlenen de bevoegde autoriteiten bovendien slechts vergunning indien deze banden de juiste uitoefening van hun toezichthoudende taken niet belemmeren.

De bevoegde autoriteiten weigeren ook de vergunning indien de wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen van een derde land die van toepassing zijn op een of meer natuurlijke of rechtspersonen met wie de onderneming nauwe banden heeft, of moeilijkheden in verband met de toepassing van die bepalingen, een belemmering vormen voor de juiste uitoefening van hun toezichthoudende taken.

De bevoegde autoriteiten verlangen van verzekeringsondernemingen dat zij hun de informatie verstrekken die zij nodig hebben om zich ervan te kunnen vergewissen dat doorlopend aan de in dit lid gestelde voorwaarden wordt voldaan.

▼M8

1 bis. De Lid-Staten eisen dat het hoofdbestuur van een verzekeringsonderneming zich bevindt in de Lid-Staat waar de statutaire zetel is gevestigd.

▼M7

2. De onderneming die de vergunning aanvraagt voor de uitbreiding van haar werkzaamheden tot andere branches of voor de uitbreiding van een vergunning die slechts een deel van de in een branche ondergebrachte risico's bestrijkt, moet een programma van werkzaamheden overeenkomstig artikel 9 overleggen.

Bovendien moet zij aantonen dat zij over de in artikel 16 bedoelde solvabiliteitsmarge beschikt en, indien krachtens artikel 17, lid 2, voor deze andere branches het bezit van een hoger minimumbedrag van het garantiefonds is vereist dan zij tot dusverre diende te bezitten, dat zij over dit minimumbedrag beschikt.

3. Deze richtlijn belet niet dat de Lid-Staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen handhaven of invoeren die voorzien in de goedkeuring van de statuten en in het mededelen van elk document dat voor de normale uitoefening van het toezicht vereist is.

De Lid-Staten stellen echter geen bepalingen vast waarin de voorafgaande goedkeuring of de systematische mededeling wordt geëist van de algemene en bijzondere voorwaarden van de verzekeringspolissen, de tarieven, en de formulieren en andere documenten waarvan de onderneming gebruik wil maken in haar betrekkingen met de verzekeringnemers.

De Lid-Staten kunnen de voorafgaande kennisgeving of de goedkeuring van voorgestelde tariefverhogingen alleen als onderdeel van een algemeen prijscontrolesysteem handhaven of invoeren.

Deze richtlijn belet de Lid-Staten niet de ondernemingen die een vergunning aanvragen of hebben verkregen voor branche 18, onder A, van de bijlage, te onderwerpen aan het toezicht op de directe of indirecte middelen in de vorm van personeel en uitrusting, met inbegrip van de kwalificaties van de medische staf en de kwaliteit van de uitrusting waarover zij beschikken om hun verplichtingen die onder deze branche vallen na te komen.

4. Bovenbedoelde bepalingen mogen er niet toe strekken dat bij de beoordeling van de aanvraag van een vergunning de economische behoeften van de markt in aanmerking worden genomen.

Artikel 9

Het in artikel 8, lid 1, onder c), genoemde programma van werkzaamheden moet gegevens of bewijsstukken bevatten betreffende:

a) de aard van de risico's die de onderneming voornemens is te dekken;

b) de leidende beginselen op het gebied van de herverzekering;

c) de bestanddelen die het minimumgarantiefonds vormen;

d) de te verwachten inrichtingskosten van de administratieve diensten en van het produktienet; de financiële middelen ter dekking daarvan en, indien de te dekken risico's tot branche 18, onder A, van de bijlage behoren, de middelen waarover de onderneming beschikt om de beloofde bijstand te verlenen;

en voor de eerste drie boekjaren voorts:

e) een raming van de kosten van beheer met uitzondering van de inrichtingskosten, met name de algemene lopende kosten en de provisies;

f) een raming van de premies of bijdragen, alsmede een raming betreffende de schadegevallen;

g) de te verwachten kaspositie;

h) een raming betreffende de financiële middelen ter dekking van de verplichtingen en van de solvabiliteitsmarge.

▼M7

Artikel 10

1. Iedere verzekeringsonderneming die op het grondgebied van een andere Lid-Staat een bijkantoor wenst te vestigen, stelt de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst daarvan in kennis.

2. De Lid-Staten verlangen dat de verzekeringsonderneming die op het grondgebied van een andere Lid-Staat een bijkantoor wenst te vestigen, de in lid 1 bedoelde kennisgeving vergezeld doet gaan van de volgende gegevens:

a) de naam van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan zij voornemens is het bijkantoor te vestigen;

b) haar programma van werkzaamheden, waarin met name de aard van de voorgenomen verrichtingen en de organisatiestructuur van het bijkantoor worden vermeld;

c) het adres in de Lid-Staat van het bijkantoor waar documenten kunnen worden opgevraagd en afgeleverd, met dien verstande dat dit adres hetzelfde is als datgene waaraan de mededelingen voor de algemeen gevolmachtigde worden gericht;

d) de naam en het adres van de algemeen gevolmachtigde van het bijkantoor, aan wie voldoende bevoegdheden moeten zijn verleend om de onderneming ten opzichte van derden te verbinden en om haar tegenover de autoriteiten en de rechterlijke instanties van de Lid-Staat van het bijkantoor te vertegenwoordigen. In het geval van Lloyd's mogen zich bij eventuele geschillen in de Lid-Staat van het bijkantoor welke voortvloeien uit aangegane verbintenissen, voor de verzekerden geen grotere moeilijkheden voordoen dan bij vergelijkbare geschillen met klassieke verzekeraars. Te dien einde moet onder de bevoegdheden van de algemeen gevolmachtigde in het bijzonder de bekwaamheid vallen, om in zijn hoedanigheid van algemeen gevolmachtigde op voor de betrokken „underwriters” van Lloyd's bindende wijze te worden gedagvaard.

Ingeval de verzekeringsonderneming haar bijkantoor de risico's wil laten dekken die zijn ingedeeld in branche 10 van punt A van de bijlage, met uitzondering van de wettelijke aansprakelijkheid van de vervoerder, moet zij een verklaring overleggen waarin staat dat zij is toegetreden tot het nationale bureau en het nationale garantiefonds van de Lid-Staat van het bijkantoor.

3. Tenzij de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst, gelet op het betrokken project, redenen hebben om te twijfelen aan de deugdelijkheid van de administratieve structuur, aan de financiële positie van de verzekeringsonderneming of aan de goede reputatie en de beroepskwalificaties of -ervaring van de verantwoordelijke bestuurders en van de algemeen gevolmachtigde, doen zij binnen drie maanden na ontvangst van alle in lid 2 bedoelde gegevens, mededeling van deze gegevens aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor en stellen zij de betrokken verzekeringsonderneming hiervan in kennis.

De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst verklaren tevens dat de verzekeringsonderneming de vereiste solvabiliteitsmarge bezit, berekend overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 16 en 17.

Wanneer de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst weigeren de in lid 2 bedoelde gegevens mee te delen aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor, delen zij de redenen van deze weigering binnen drie maanden na ontvangst van alle gegevens aan de betrokken verzekeringsonderneming mee. Tegen deze weigering of het uitblijven van een antwoord staat beroep open bij de rechter in de Lid-Staat van herkomst.

4. Voordat het bijkantoor van de verzekeringsonderneming met zijn werkzaamheden aanvangt, beschikken de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor over twee maanden, te rekenen vanaf de ontvangst van de in lid 3 bedoelde mededeling, om in voorkomend geval aan de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst de voorwaarden, verband houdende met het algemeen belang, aan te

▼M7

geven waaronder deze werkzaamheden in de Lid-Staat van het bijkantoor moeten worden uitgeoefend.

5. Zodra een mededeling van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor is binnengekomen of, wanneer deze niet reageren, zodra de in lid 4 bedoelde termijn is verstreken, mag het bijkantoor worden gevestigd en met zijn werkzaamheden aanvangen.

6. In geval van wijziging van de inhoud van een van de overeenkomstig lid 2, onder b), c) en d), verstrekte gegevens, stelt de verzekeringsonderneming de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst en van de Lid-Staat van het bijkantoor schriftelijk van de betreffende wijziging in kennis, zulks ten minste een maand vóór de toepassing van de wijziging, opdat de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst en de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor overeenkomstig lid 3, respectievelijk lid 4, hun taak kunnen vervullen.

▼B

Artikel 12

Een besluit tot afwijzing moet nauwkeurig met redenen zijn omkleed en aan de betrokken onderneming officieel ter kennis worden gebracht.

Elke Lid-Staat voorziet in de mogelijkheid van beroep bij een rechterlijke instantie tegen een besluit tot afwijzing.

In een zelfde mogelijkheid van beroep wordt voorzien voor het geval dat de bevoegde autoriteiten zich niet zouden hebben uitgesproken omtrent de aanvrage van een vergunning binnen een termijn van zes maanden na de datum van ontvangst van dit verzoek.

Afdeling B: Uitoefeningsvoorwaarden

▼M7

Artikel 13

1. Het financiële toezicht op een verzekeringsonderneming, met inbegrip van het toezicht op de werkzaamheden die zij door bijkantoren en in het kader van dienstverrichting uitoefent, behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de Lid-Staat van herkomst.

2. Het financiële toezicht omvat met name het controleren, met betrekking tot het geheel van de werkzaamheden van de verzekeringsonderneming, van de solvabiliteit van de verzekeringsonderneming, alsmede van de vorming van technische voorzieningen en de tegenover deze voorzieningen staande activa, zulks overeenkomstig de in de Lid-Staat van herkomst geldende voorschriften of gebruiken, op grond van de communautaire bepalingen ter zake.

In het geval dat aan de betrokken onderneming vergunning is verleend voor het dekken van de risico's behorende tot de in de bijlage onder A, punt 18, vermelde branche omvat het toezicht tevens het uitoefenen van controle op de technische middelen waarover de verzekeringsonderneming beschikt om de bijstand te kunnen verlenen waartoe zij zich heeft verbonden, voor zover de wetgeving van de Lid-Staat van herkomst voorziet in toezicht op deze middelen.

3. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst eisen dat er in elke verzekeringsonderneming een goede administratieve en boekhoudkundige organisatie en adequate interne controleprocedures bestaan.

Artikel 14

De Lid-Staat van het bijkantoor bepaalt dat, wanneer een verzekeringsonderneming waaraan in een andere Lid-Staat vergunning is verleend, haar werkzaamheden uitoefent door middel van een bijkantoor, de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst, na de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor daarvan vooraf in

▼M7

kennis te hebben gesteld, zelf en/of door personen die zij daartoe machtigen, ter plaatse de gegevens kunnen verifiëren die voor het financiële toezicht op de verzekeringsonderneming noodzakelijk zijn. De autoriteiten van de Lid-Staat van het bijkantoor mogen aan deze verificatie deelnemen.

Artikel 15

1. De Lid-Staat van herkomst verplicht elke verzekeringsonderneming toereikende technische voorzieningen te vormen met betrekking tot het geheel van haar werkzaamheden.

De omvang van deze voorzieningen wordt bepaald aan de hand van de regels van Richtlijn 91/674/EEG.

2. De Lid-Staat van herkomst verlangt van elke verzekeringsondernemig dat tegenover de technische voorzieningen met betrekking tot haar gehele bedrijf congruente activa staan overeenkomstig artikel 6 van Richtlijn 88/357/EEG. Wat de in de Gemeenschap gelegen risico's betreft moeten deze activa in de Gemeenschap zijn gelokaliseerd. De Lid-Staten mogen verzekeringsondernemingen niet verplichten hun activa in een bepaalde Lid-Staat te lokaliseren. De Lid-Staat van herkomst kan evenwel een versoepeling toestaan van de regels inzake de lokalisatie van de activa.

3. Indien de Lid-Staat van herkomst vorderingen op herverzekeraars als dekking van de technische voorzieningen aanvaardt, stelt hij het toegestane percentage daarvan vast. Hij kan in dat geval niet de lokalisatie van deze vorderingen eisen.

Artikel 15 bis

1. De Lid-Staten verplichten verzekeringsondernemingen waarvan het hoofdkantoor op hun grondgebied is gevestigd en die onder A, punt 14, van de bijlage vermelde risico's verzekeren, hierna „kredietverzekering” genoemd, een egalisatievoorziening te vormen ter dekking van eventuele technische verliezen en boven het gemiddelde liggende schadequoten die tijdens een boekjaar in deze branche optreden.

2. De egalisatievoorziening moet volgens de door de Lid-Staat van herkomst vastgestelde voorschriften worden berekend, overeenkomstig een van de vier methodes in punt D van de bijlage die gelijkwaardig worden geacht.

3. De egalisatievoorziening wordt tot de volgens de methodes van punt D van de bijlage berekende bedragen niet aan de solvabiliteitsmarge toegerekend.

4. De Lid-Staten kunnen verzekeringsondernemingen waarvan het hoofdkantoor op hun grondgebied is gevestigd en waarvan de geïnde premies of bijdragen voor de kredietverzekeringsbranche minder dan 4 % van het totale bedrag aan premies of bijdragen en minder dan 2 500 000 ecu belopen, vrijstellen van de verplichting tot vorming van een egalisatievoorziening voor deze branche.

▼M10

Artikel 16

1. Iedere lidstaat verplicht elke verzekeringsonderneming waarvan het hoofdkantoor op zijn grondgebied is gevestigd, te allen tijde te beschikken over een voldoende beschikbare solvabiliteitsmarge met betrekking tot het geheel van haar werkzaamheden, die ten minste gelijk is aan hetgeen in deze richtlijn als vereiste is gesteld.

2. De beschikbare solvabiliteitsmarge bestaat uit het vermogen van de verzekeringsonderneming dat niet dient ter dekking van enige voorzienbare verplichting, na aftrek van de onlichamelijke bestanddelen, met inbegrip van:

a) het gestorte maatschappelijk kapitaal of, wat onderlinge waarborgmaatschappijen, c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen betreft,

▼M10

het gestorte gedeelte van het waarborgkapitaal plus de ledenrekeningen die aan alle volgende criteria voldoen:

i) de statuten bepalen dat er langs deze rekeningen alleen betalingen aan leden mogen worden verricht indien zulks geen daling van de beschikbare solvabiliteitsmarge tot onder het vereiste niveau veroorzaakt of, na ontbinding van de onderneming, indien alle andere schulden zijn voldaan;

ii) de statuten bepalen dat de bevoegde autoriteiten ten minste een maand van tevoren in kennis moeten worden gesteld van de onder i) bedoelde betalingen voor andere doeleinden dan de individuele opzegging van het lidmaatschap en dat zij gedurende deze termijn de voorgenomen betaling kunnen verbieden;

iii) de relevante bepalingen in de statuten kunnen pas worden gewijzigd wanneer de bevoegde autoriteiten, onverminderd de onder i) en ii) genoemde criteria, hebben verklaard geen bezwaar tegen deze wijziging te hebben;

b) de (wettelijke en vrije) reserves die niet tegenover verplichtingen staan;

c) de overgebrachte winst of het overgebrachte verlies, na aftrek van de uit te keren dividenden.

De beschikbare solvabiliteitsmarge wordt verminderd met het bedrag van de eigen aandelen die rechtstreeks door de verzekeringsonderneming worden gehouden.

Voor de verzekeringsondernemingen die overeenkomstig artikel 60, lid 1, onder g), van Richtlijn 91/674/EEG van de Raad van 19 december 1991 betreffende de jaarrekening en de geconsolideerde jaarrekening van verzekeringsondernemingen ([1]) tot discontering of vermindering van hun technische voorzieningen voor te betalen schaden overgaan om met de opbrengst van beleggingen rekening te houden, wordt de beschikbare solvabiliteitsmarge verminderd met het verschil tussen de niet-gedisconteerde technische voorzieningen of de technische voorzieningen vóór vermindering zoals deze in de toelichting zijn vermeld, en de gedisconteerde of verminderde technische voorzieningen. Deze correctie wordt toegepast op alle onder A van de bijlage vermelde risico's, met uitzondering van de onder de punten 1 en 2 bedoelde risico's. Voor andere risico's dan de onder de punten 1 en 2 vermelde behoeft geen correctie te worden toegepast met betrekking tot de discontering van in de technische voorzieningen opgenomen renten.

3. De beschikbare solvabiliteitsmarge kan ook bestaan uit:

a) het gecumuleerd preferent aandelenkapitaal en de achtergestelde leningen tot een maximum van 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge — naargelang welk bedrag het laagst is —, waarvan niet meer dan 25 % in de vorm van achtergestelde leningen met vaste looptijd, of het gecumuleerd preferent aandelenkapitaal met vaste termijn, mits in geval van faillissement of liquidatie van de verzekeringsonderneming bindende overeenkomsten gelden op grond waarvan de achtergestelde leningen of preferente aandelen achtergesteld worden bij de vorderingen van alle andere crediteuren en pas worden terugbetaald nadat alle andere op dat tijdstip uitstaande schulden zijn voldaan.

Achtergestelde leningen moeten tevens aan de volgende voorwaarden voldoen:

i) alleen de daadwerkelijk gestorte bedragen worden in aanmerking genomen;

ii) voor leningen met een vaste looptijd dient de oorspronkelijke looptijd ten minste vijf jaar te bedragen. Uiterlijk een jaar voor de vervaldag legt de verzekeringsonderneming de bevoegde autoriteiten een plan ter goedkeuring voor waarin wordt uiteengezet op welke wijze de beschikbare solvabiliteitsmarge zal worden gehandhaafd of op het vereiste niveau gebracht op de vervaldag, tenzij de mate waarin de lening als bestanddeel van

([1]) PB L 374 van 31.12.1991, blz. 7.

▼M10

de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking mag worden genomen, gedurende minimaal de laatste vijf jaren voor de vervaldag geleidelijk wordt verlaagd. De bevoegde autoriteiten kunnen toestemming verlenen voor vervroegde terugbetaling van dergelijke leningen, mits het initiatief hiertoe uitgaat van de emitterende verzekeringsonderneming en haar beschikbare solvabiliteitsmarge niet onder het vereiste niveau daalt;

iii) leningen waarvan de looptijd niet bepaald is, kunnen slechts worden terugbetaald met een opzeggingstermijn van vijf jaar, tenzij de leningen niet langer als bestanddelen van de beschikbare solvabiliteitsmarge worden aangemerkt of uitdrukkelijk de voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteiten vereist is voor vervroegde terugbetaling. In dit laatste geval dient de verzekeringsonderneming de bevoegde autoriteiten ten minste zes maanden van tevoren in kennis te stellen van de voorgenomen terugbetaling, onder vermelding van de beschikbare en de vereiste solvabiliteitsmarge zowel vóór als na deze terugbetaling. De bevoegde autoriteiten verlenen alleen toestemming voor de terugbetaling indien de beschikbare solvabiliteitsmarge van de verzekeringsonderneming niet onder het vereiste niveau dreigt te dalen;

iv) de leningsovereenkomst bevat geen bepalingen op grond waarvan de lening in andere omstandigheden dan bij liquidatie van de verzekeringsonderneming vóór de overeengekomen datum moet worden terugbetaald;

v) de leningsovereenkomst kan alleen worden gewijzigd nadat de bevoegde autoriteiten verklaard hebben geen bezwaar te hebben tegen de wijziging;

b) effecten met onbepaalde looptijd en andere instrumenten, met inbegrip van andere gecumuleerde preferente aandelen dan de onder a) bedoelde, ten belope van maximaal 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge — naargelang welk bedrag het laagst is — voor het totaal van deze effecten en van de onder a) vermelde achtergestelde leningen, mits deze aan de volgende voorwaarden voldoen:

i) zij kunnen niet worden terugbetaald op initiatief van de houder of zonder voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteit;

ii) de emissieovereenkomst moet de verzekeringsonderneming de mogelijkheid bieden de betaling van de rente over de lening uit te stellen;

iii) de vorderingen van de kredietverlener op de verzekeringsonderneming moeten volledig worden achtergesteld bij de vorderingen van alle niet-achtergestelde crediteuren;

iv) in de documenten met betrekking tot de effectenemissie moet worden bepaald dat de verliezen gecompenseerd kunnen worden door de schuld en de niet-betaalde rente, terwijl de verzekeringsonderneming haar activiteiten kan voortzetten;

v) alleen de daadwerkelijk gestorte bedragen worden in aanmerking genomen.

4. Op een met bewijzen gestaafd verzoek van de onderneming aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat van herkomst en met de instemming van deze bevoegde autoriteit kan de beschikbare solvabiliteitsmarge ook bestaan uit:

a) de helft van het niet-gestorte gedeelte van het maatschappelijk kapitaal of van het waarborgkapitaal, zodra het gestorte gedeelte 25 % van dit kapitaal bedraagt, tot een maximum van 50 % van de beschikbare of de vereiste solvabiliteitsmarge, naargelang welk bedrag het laagst is;

b) de suppletiebijdragen die onderlinge waarborgmaatschappijen c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen met variabele premies van hun leden kunnen eisen uit hoofde van het boekjaar, tot een bedrag gelijk aan de helft van het verschil tussen de maximumbijdragen en de werkelijk ingevorderde bijdragen; deze mogelijke suppletiebijdragen mogen evenwel niet meer dan 50 % van de beschikbare of

▼M10

de vereiste solvabiliteitsmarge bedragen, naargelang welk bedrag het laagst is. De bevoegde nationale autoriteiten stellen richtsnoeren op waarin de voorwaarden worden vastgesteld waaronder suppletiebijdragen aanvaard kunnen worden;

c) de latente netto meerwaarden die voortvloeien uit de waardering van de activa, voorzover deze nettoreserves geen uitzonderlijk karakter hebben.

5. De wijzigingen die in de leden 2, 3 en 4 moeten worden aangebracht om rekening te houden met ontwikkelingen die een technische aanpassing van de voor opneming in de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking komende bestanddelen vergen, worden vastgesteld volgens de in artikel 2 van Richtlijn 91/675/EEG van de Raad ([1]) neergelegde procedure.

Artikel 16 bis

1. De vereiste solvabiliteitsmarge wordt bepaald ten opzichte van het jaarlijks totaal van premies of bijdragen, dan wel ten opzichte van de gemiddelde betaalde schaden ten laste van de laatste drie boekjaren.

Wanneer verzekeringsondernemingen evenwel in hoofdzaak slechts één of meer van de risico's van krediet, storm, hagel of vorst dekken, wordt voor de referentieperiode voor de gemiddelde betaalde schaden rekening gehouden met de laatste zeven boekjaren.

2. Onverminderd artikel 17 moet het bedrag van de vereiste solvabiliteitsmarge gelijk zijn aan de hoogste uitkomst van de in de leden 3 en 4 omschreven berekeningen.

3. Voor de berekening ten opzichte van de premies of bijdragen wordt uitgegaan van hetzij het bedrag van de uitgegeven brutopremies of -bijdragen, zoals hieronder berekend, hetzij het bedrag van de verdiende brutopremies of -bijdragen, naargelang welke van beide bedragen het hoogst is.

De premies of bijdragen die verband houden met de onder A, punten 11, 12 en 13, van de bijlage vermelde branches, worden met 50 % verhoogd.

De premies of bijdragen die in het kader van het directe verzekeringsbedrijf gedurende het laatste boekjaar zijn uitgegeven, met inbegrip van bijkomende kosten, worden samengeteld.

Daaraan wordt toegevoegd het bedrag van de premies die gedurende het laatste boekjaar uit hoofde van herverzekering werden geaccepteerd.

Daarvan worden afgetrokken het totaalbedrag van de gedurende het laatste boekjaar geannuleerde premies of bijdragen, alsmede het totaalbedrag van de belastingen en rechten op de samengetelde premies of bijdragen.

Nadat het aldus verkregen bedrag in twee gedeelten is gesplitst, namelijk een eerste gedeelte ten belope van 50 000 000 EUR en een tweede gedeelte dat het restant omvat, wordt van deze gedeelten respectievelijk 18 % en 16 % genomen en vervolgens opgeteld.

De aldus verkregen uitkomst wordt vermenigvuldigd met het getal dat de voor de som van de laatste drie boekjaren bestaande verhouding aangeeft tussen het bedrag van de schaden die na aftrek van de uit hoofde van herverzekering invorderbare bedragen ten laste van de onderneming blijven, en het bedrag van de brutoschaden; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 50 %.

Met de instemming van de bevoegde autoriteiten mogen statistische methoden worden toegepast om de premies of de bijdragen aan de onder A, punten 11, 12 en 13, van de bijlage vermelde branches toe te wijzen.

([1]) PB L 374 van 31.12.1991, blz. 32.

▼M10

4. Voor de berekening ten opzichte van de schaden wordt uitgegaan van de met de onder A, punten 11, 12 en 13, van de bijlage vermelde branches verband houdende schaden, voorzieningen en verhaalde bedragen, vermeerderd met 50 %.

Eerst worden de bedragen van de schaden die gedurende de in lid 1 bedoelde perioden in het kader van het directe verzekeringsbedrijf zijn betaald, bij elkaar opgeteld, zonder aftrek van de ten laste van de cessionarissen en retrocessionarissen komende schaden.

Daaraan wordt toegevoegd het bedrag van de schaden die gedurende dezelfde perioden uit hoofde van geaccepteerde herverzekeringen of retrocessies zijn betaald, en het bedrag van de voorzieningen voor te betalen schaden die aan het einde van het laatste boekjaar voor zowel het directe verzekeringsbedrijf als geaccepteerde herverzekeringen zijn gevormd.

Daarvan worden de gedurende de in lid 1 bedoelde perioden voor het uitoefenen van verhaalsrecht ontvangen bedragen afgetrokken.

Van deze uitkomst wordt eveneens afgetrokken het bedrag van de voorzieningen voor te betalen schaden die aan het begin van het tweede boekjaar voorafgaande aan het laatste afgesloten boekjaar, voor zowel het directe verzekeringsbedrijf als geaccepteerde herverzekeringen zijn gevormd. Indien de overeenkomstig lid 1 in aanmerking genomen referentieperiode gelijk is aan zeven jaar, wordt het bedrag van de voorzieningen voor te betalen schaden die aan het begin van het zesde boekjaar voorafgaande aan het laatst afgesloten boekjaar zijn gevormd, afgetrokken.

Nadat, al naar gelang van de overeenkomstig lid 1 in aanmerking genomen referentieperiode, een derde, respectievelijk een zevende van het aldus verkregen bedrag in twee gedeelten is gesplitst, namelijk een eerste gedeelte ten belope van 35 000 000 EUR, en een tweede gedeelte dat het restant omvat, wordt van deze gedeelten respectievelijk 26 % en 23 % genomen en worden vervolgens opgeteld.

De aldus verkregen uitkomst wordt vermenigvuldigd met het getal dat de voor de som van de laatste drie boekjaren bestaande verhouding aangeeft tussen het bedrag van de schaden die na aftrek van de uit hoofde van herverzekering invorderbare bedragen ten laste van de onderneming blijven, en het bedrag van de brutoschaden; dit verhoudingsgetal mag in geen geval lager zijn dan 50 %.

Met de instemming van de bevoegde autoriteiten mogen statistische methoden worden toegepast om de schaden, voorzieningen en verhaalde bedragen aan de onder A, punten 11, 12 en 13, van de bijlage vermelde branches toe te wijzen. In het geval van onder A, punt 18, van de bijlage vallende risico's dient het bedrag van de betaalde schaden waarvan bij de berekening ten opzichte van de schaden moet worden uitgegaan, overeen te komen met de voor de verzekeringsonderneming uit de verleende bijstand voortvloeiende kosten. Deze kosten worden berekend overeenkomstig de nationale bepalingen van de lidstaat van herkomst.

5. Indien de vereiste solvabiliteitsmarge zoals berekend overeenkomstig de leden 2, 3 en 4 lager is dan de vereiste solvabiliteitsmarge van het voorgaande jaar, moet de vereiste solvabiliteitsmarge ten minste gelijk zijn aan de vereiste solvabiliteitsmarge van het voorgaande jaar, vermenigvuldigd met het verhoudingsgetal van het bedrag van de technische voorzieningen voor te betalen schaden aan het einde van het laatste boekjaar en het bedrag van de technische voorzieningen voor te betalen schaden aan het begin van het laatste boekjaar. Bij deze berekeningen worden de technische voorzieningen berekend verminderd met de herverzekering, maar het quotiënt mag in geen geval meer dan 1 bedragen.

6. De percentages die moeten worden berekend van de in lid 3, zesde alinea, en lid 4, zesde alinea, bedoelde gedeelten, worden tot

▼M10

een derde verminderd voor de ziekteverzekering die op analoge wijze als de levensverzekering wordt beheerd, indien:

a) de geheven premies volgens de verzekeringswiskundige methoden worden berekend aan de hand van ziektetafels;

b) een ouderdomsvoorziening wordt gevormd;

c) een aanvullende premie wordt geheven om een passende veiligheidsmarge te vormen;

d) de verzekeringsonderneming de overeenkomst uiterlijk voor het einde van het derde verzekeringsjaar kan opzeggen;

e) in de overeenkomst de mogelijkheid is vastgesteld om ook voor lopende overeenkomsten de premies te verhogen of de uitkeringen te verminderen.

Artikel 17

1. Het garantiefonds bestaat uit een derde deel van de in artikel 16 bis bedoelde vereiste solvabiliteitsmarge. Het wordt gevormd door de in artikel 16, lid 2, lid 3, en — met goedkeuring van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van herkomst — lid 4, onder c), vermelde bestanddelen.

2. Het garantiefonds mag echter niet minder bedragen dan 2 000 000 EUR. Indien het echter gaat om de risico's of een gedeelte van de risico's die onder een van de onder A, punten 10 tot en met 15, van de bijlage vermelde branches vallen, moet het garantiefonds 3 000 000 EUR bedragen.

Iedere lidstaat kan bepalen dat het minimumgarantiefonds voor onderlinge waarborgmaatschappijen c.q. onderlinge verzekeringsmaatschappijen met een vierde wordt verminderd.

Artikel 17 bis

1. De in euro luidende bedragen genoemd in artikel 16 bis, leden 3 en 4, en in artikel 17, lid 2, worden jaarlijks en voor de eerste maal op 20 september 2003 aangepast aan de veranderingen in het door Eurostat bekendgemaakte Europese indexcijfer van de consumptieprijzen dat alle lidstaten bestrijkt.

De bedragen worden automatisch aangepast door het basisbedrag in euro te verhogen met de procentuele wijziging van het indexcijfer gedurende de periode tussen de inwerkingtreding van deze richtlijn en de actualiseringsdatum, en afgerond op een veelvoud van 100 000 EUR.

Indien deze wijziging sinds de laatste aanpassing minder dan 5 % bedraagt, blijft actualisering achterwege.

2. De Commissie stelt het Europees Parlement en de Raad jaarlijks in kennis van de actualisering, alsmede van de aangepaste bedragen als bedoeld in lid 1.

▼M7

Artikel 18

1. De Lid-Staten stellen geen enkel voorschrift vast met betrekking tot de aard van de activa welke aanwezig zijn boven de activa die de in artikel 15 bedoelde technische voorzieningen dekken.

2. De vrije beschikking over de roerende of onroerende activa die deel uitmaken van het vermogen van de toegelaten verzekeringsondernemingen wordt, onverminderd artikel 15, lid 2, artikel 20, leden 1, 2, 3 en 5, en artikel 22, lid 1, laatste alinea, door de Lid-Staten niet beperkt.

3. De leden 1 en 2 laten onverlet de maatregelen welke de Lid-Staten als eigenaar van of deelnemer in de betrokken ondernemingen kunnen nemen, onder volledige waarborging van de belangen van de verzekerden.

▼**M2**

Artikel 19

1. Elke Lid-Staat legt de ondernemingen die hun hoofdkantoor op zijn grondgebied hebben de verplichting op, jaarlijks ten aanzien van al hun verplichtingen verslag uit te brengen over hun financiële positie, over hun solvabiliteit, en met betrekking tot de dekking van de onder A, punt 18, van de bijlage ingedeelde risico's, over de andere middelen die hun ter beschikking staan om aan hun verbintenissen te voldoen, voor zover de wetgeving van de Lid-Staat voorziet in toezicht op deze middelen.

▼**M3**

1 bis. Wat de kredietverzekering betreft dient de onderneming boekhoudkundige staten waaruit zowel de technische resultaten als de technische voorzieningen met betrekking tot deze activiteit blijken, ter beschikking van de toezichthoudende autoriteit te houden.

▼**M7**

2. De Lid-Staten eisen van de verzekeringsondernemingen die hun hoofdkantoor op hun grondgebied hebben, de periodieke overlegging van de voor het uitoefenen van het toezicht vereiste bescheiden en van de statistische documenten. De bevoegde autoriteiten verstrekken elkaar de bescheiden en inlichtingen welke dienstig zijn voor het uitoefenen van het toezicht.

3. Iedere Lid-Staat neemt de nodige maatregelen opdat de bevoegde autoriteiten over de bevoegdheden en middelen beschikken die noodzakelijk zijn om toezicht uit te oefenen op de werkzaamheden van de verzekeringsondernemingen die hun hoofdkantoor op zijn grondgebied hebben, met inbegrip van de werkzaamheden die buiten dit grondgebied worden verricht, overeenkomstig de richtlijnen van de Raad betreffende deze werkzaamheden en met het oog op de toepassing ervan.

Deze bevoegdheden en middelen moeten aan de bevoegde autoriteiten met name de mogelijkheid verschaffen om:

a) grondige informatie te verkrijgen over de situatie en alle werkzaamheden van de verzekeringsonderneming, met name:

   — door het inwinnen van inlichtingen of het opvragen van documenten betreffende de verzekeringsactiviteiten;

   — door het verrichten van controles ter plaatse in de bedrijfsruimten van de onderneming;

b) jegens de verzekeringsonderneming, haar aansprakelijke bestuurders of degenen die zeggenschap over haar hebben, alle afdoende en noodzakelijke maatregelen te treffen om te bewerkstelligen dat de werkzaamheden van de verzekeringsonderneming blijven stroken met de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke de verzekeringsonderneming in de onderscheiden Lid-Staten in acht moet nemen, inzonderheid met het programma van werkzaamheden, voor zover dit laatste verplicht blijft, alsook om misverstanden te vermijden of te beëindigen die de belangen der verzekerden zouden schaden;

c) te bewerkstelligen dat deze maatregelen worden toegepast, zo nodig door de tenuitvoerlegging ervan te gelasten, in voorkomend geval door een beroep te doen op de gerechtelijke instanties.

De Lid-Staten kunnen de bevoegde autoriteiten ook de mogelijkheid bieden alle inlichtingen te verkrijgen betreffende de overeenkomsten die in het bezit zijn van tussenpersonen.

Artikel 20

1. Indien een verzekeringsonderneming zich niet voegt naar de bepalingen van artikel 15, kunnen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst van de onderneming haar de vrije beschikking over de activa verbieden, na de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten waar de risico's zijn gelegen, van hun voornemen op de hoogte te hebben gesteld.

▼M7

2. Met het oog op het herstel van de financiële positie van een onderneming waarvan de solvabiliteitsmarge niet meer het in ►M10 artikel 16 bis ◄ voorgeschreven minimum bereikt, eisen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst een saneringsplan dat aan hun goedkeuring moet worden onderworpen.

In uitzonderlijke omstandigheden kunnen de bevoegde autoriteiten, indien zij van oordeel zijn dat de financiële positie van de onderneming nog verder zal verslechteren, eveneens de vrije beschikking over de activa van de verzekeringsonderneming beperken of verbieden. Zij stellen in dat geval de autoriteiten van de Lid-Staten op het grondgebied waarvan de onderneming haar werkzaamheden uitoefent, in kennis van alle genomen maatregelen; deze autoriteiten treffen op hun verzoek dezelfde maatregelen.

3. Indien de solvabiliteitsmarge niet meer het in artikel 17 omschreven garantiefonds bereikt, eisen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst van de verzekeringsonderneming een plan inzake financiering op korte termijn dat aan hun goedkeuring moet worden onderworpen.

Voorts kunnen zij de vrije beschikking over de activa van de onderneming beperken of verbieden. Zij stellen de autoriteiten van de Lid-Staten op wier grondgebied de onderneming werkzaamheden uitoefent, hiervan op de hoogte; deze autoriteiten treffen op hun verzoek dezelfde maatregelen.

4. In de in de leden 1, 2, en 3 bedoelde gevallen kunnen de bevoegde autoriteiten voorts alle passende maatregelen nemen om de belangen van de verzekerden te beschermen.

5. Wanneer de Lid-Staat van herkomst van de verzekeringsonderneming in de in de leden 1, 2 en 3 bedoelde gevallen daarom verzoekt, treft elke Lid-Staat overeenkomstig zijn nationale wetgeving tevens de nodige maatregelen om de vrije beschikking over de op zijn grondgebied gelokaliseerde activa te kunnen verbieden. De Lid-Staat van herkomst dient daarbij bekend te maken op welke activa deze maatregelen van toepassing zullen zijn.

▼M10

Artikel 20 bis

1. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om van verzekeringsondernemingen waarbij naar hun oordeel de rechten van de verzekeringsnemers in het gedrang komen, een financieel saneringsplan te verlangen. Dit financiële saneringsplan moet ten minste met betrekking tot de volgende drie boekjaren gegevens of bewijsstukken bevatten betreffende:

a) een raming van de kosten van beheer, met name van de algemene lopende kosten en de provisies;

b) een gedetailleerde prognose van de vermoedelijke ontvangsten en uitgaven, zowel wat het directe verzekeringsbedrijf en de geaccepteerde herverzekeringen als de overdrachten uit hoofde van herverzekering betreft;

c) de te verwachten balanspositie;

d) een raming van de financiële middelen ter dekking van de verplichtingen en van de vereiste solvabiliteitsmarge;

e) het algemene herverzekeringsbeleid.

2. Wanneer de rechten van de verzekeringsnemers door de verslechterende financiële positie van de onderneming in het gedrang komen, dragen de lidstaten er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om de verzekeringsondernemingen te verplichten een hogere vereiste solvabiliteitsmarge aan te houden dan die welke in de nationale wetgeving wordt voorgeschreven, teneinde te waarborgen dat de verzekeringsonderneming in staat is in de nabije toekomst aan de solvabiliteitsvereisten te voldoen. Bij de vaststelling van het niveau van deze hogere vereiste solvabiliteitsmarge wordt uitgegaan van het in lid 1 bedoelde financiële saneringsplan.

▼M10

3. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om alle voor opneming in de beschikbare solvabiliteitsmarge in aanmerking komende bestanddelen lager te waarderen, met name wanneer zich sinds het einde van het laatste boekjaar een belangrijke wijziging in de marktwaarde van deze bestanddelen heeft voorgedaan.

4. De lidstaten dragen er zorg voor dat de bevoegde autoriteiten de bevoegdheid hebben om de verlaging van de overeenkomstig artikel 16 bis bepaalde, op herverzekering gebaseerde solvabiliteitsmarge te beperken wanneer:

a) de aard of de kwaliteit van de herverzekeringsovereenkomsten sinds het laatste boekjaar sterk is veranderd,

b) er nauwelijks of geen risico-overdracht plaatsvindt uit hoofde van de herverzekeringsovereenkomst.

5. Wanneer de bevoegde autoriteit op grond van lid 1 van een verzekeringsonderneming een financieel saneringsplan heeft verlangd, onthoudt deze autoriteit zich van de afgifte van een certificaat overeenkomstig artikel 10, lid 3, tweede alinea, van deze richtlijn, artikel 16, lid 1, onder a), van Richtlijn 88/357/EEG van de Raad (tweede richtlijn schadeverzekering) ([1]) en artikel 12, lid 2, van Richtlijn 92/49/EEG van de Raad (derde richtlijn schadeverzekering) ([2]), zolang zij van mening is dat de rechten van de verzekeringsnemers in de zin van lid 1 in het gedrang komen.

▼B

Artikel 21

1. Elke Lid-Staat staat de toegelaten ondernemingen toe hun verzekeringsportefeuille geheel of gedeeltelijk over te dragen indien de cessionaris, mede gelet op de overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit.

De betrokken toezichthoudende autoriteiten plegen onderling overleg alvorens deze overdracht goed te keuren.

2. Zodra de bevoegde toezichthoudende autoriteit deze overdracht heeft toegestaan, kan zij rechtens aan de betrokken verzekeringsnemers worden tegengeworpen.

Afdeling C: Intrekking van de vergunning

▼M7

Artikel 22

1. De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst kunnen de door hen aan een verzekeringsonderneming verleende vergunning intrekken, wanneer de onderneming:

a) van de vergunning geen gebruik maakt binnen twaalf maanden, uitdrukkelijk afstand doet van de vergunning of gedurende meer dan zes maanden haar werkzaamheden heeft gestaakt, tenzij de vergunning volgens de bepalingen van de betrokken Lid-Staat in deze gevallen vervalt;

b) niet meer aan de toegangsvoorwaarden voldoet;

c) er niet in geslaagd is om binnen de gestelde termijn de maatregelen te treffen waarin het in artikel 20 bedoelde saneringsplan of financieringsplan voorziet;

d) ernstig in gebreke blijft te voldoen aan de verplichtingen die voortvloeien uit de op haar van toepassing zijnde regeling.

([1]) PB L 172 van 4.7.1988, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2000/26/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 181 van 20.7.2000, blz. 65).

([2]) PB L 228 van 11.8.1992, blz. 1. Richtlijn laatstelijk gewijzigd bij Richtlijn 2000/64/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 290 van 17.11.2000, blz. 27).

▼M7

Wanneer de vergunning wordt ingetrokken of vervalt, stellen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst de bevoegde autoriteiten van de andere Lid-Staten daarvan in kennis; deze moeten passende maatregelen treffen om te beletten dat de betrokken verzekeringsonderneming op hun grondgebied nieuwe werkzaamheden aanvangt, hetzij in het kader van vestiging, hetzij in het kader van vrije dienstverrichting. Zij nemen voorts in samenwerking met deze autoriteiten alle passende maatregelen om de belangen van de verzekerden te beschermen en beperken met name de vrije beschikking over de activa van de verzekeringsonderneming overeenkomstig artikel 20, lid 1, lid 2, tweede alinea, of lid 3, tweede alinea.

2. Elk besluit tot intrekking van de vergunning moet nauwkeurig met redenen zijn omkleed en ter kennis van de betrokken verzekeringsonderneming worden gebracht.

▼M6

Titel III A — Regels, toepasselijk op binnen de Gemeenschap gevestigde agentschappen of bijkantoren van ondernemingen waarvan het hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gevestigd

▼B

Artikel 23

1. Voor iedere onderneming waarvan het hoofdkantoor buiten de Gemeenschap is gevestigd stelt elke Lid-Staat de toegang op zijn grondgebied tot de in artikel 1 van deze richtlijn bedoelde werkzaamheden afhankelijk van een vergunning.

2. De Lid-Staat mag slechts een vergunning verlenen, indien de onderneming ten minste aan de volgende voorwaarden voldoet:

a) zij moet bevoegd zijn tot het sluiten van verzekeringen krachtens de nationale wetgeving waaronder zij ressorteert;

b) zij moet een agentschap of een bijkantoor op het grondgebied van deze Lid-Staat oprichten;

c) zij moet zich verbinden, ter zetel van het agentschap of het bijkantoor een specifieke boekhouding te voeren voor de werkzaamheden die zij aldaar uitoefent en er alle bescheiden met betrekking tot de behandelde zaken te bewaren;

d) zij moet een algemeen gevolmachtigde aanwijzen, die door de bevoegde autoriteit moet worden toegelaten;

e) zij moet in het land waar zij haar bedrijf uitoefent over activa beschikken, welke ten minste de helft van het artikel 17, lid 2, voor het garantiefonds aangegeven minimum dienen te bedragen, en een vierde gedeelte van dit minimum bij wijze van waarborg deponeren;

f) zij moet zich verbinden een solvabiliteitsmarge te handhaven overeenkomstig artikel 25;

g) zij moet een programma van werkzaamheden overeenkomstig artikel 11, lid 1 en 2, overleggen;

▼M9

h) zij moet naam en adres mededelen van de schaderegelaar die is aangewezen in iedere andere lidstaat dan de lidstaat waar de vergunning wordt aangevraagd, wanneer de te dekken risico's zijn ingedeeld bij branche 10 in punt A van de bijlage, uitgezonderd de aansprakelijkheid van de vervoerder.

▼B

Artikel 24

De Lid-Staten leggen de ondernemingen de verplichting op toereikende technische reserves te vormen welke overeenkomen met de op hun grondgebied aangegane verplichtingen; zij zien erop toe dat het agentschap of bijkantoor tegenover deze technische reserves gelijkwaardige en, in de door hen bepaalde mate, congruente activa stelt.

▼B

Ten aanzien van het berekenen van de technische reserves, het bepalen van de categorieën van beleggingen en het waarderen van de activa is de wetgeving van de Lid-Staten van toepassing.

De betrokken Lid-Staat eist dat de activa welke tegenover de technische reserves staan, op zijn grondgebied zijn gelokaliseerd. Artikel 15, lid 3, is daarbij evenwel van toepassing.

Artikel 25

1. Iedere Lid-Staat verplicht de op zijn grondgebied opgerichte agentschappen of bijkantoren, over een voldoende solvabiliteitsmarge te beschikken, gevormd door activa welke niet dienen ter dekking van enige voorzienbare verplichting, met uitzondering van de onlichamelijke bestanddelen. De solvabiliteitsmarge wordt berekend overeenkomstig artikel 16, lid 3.

Voor het berekenen van deze marge worden evenwel uitsluitend in aanmerking genomen de premies of bijdragen en schaden welke verband houden met de verrichtingen van het agentschap of bijkantoor.

2. Het garantiefonds bestaat uit een derde deel van de solvabiliteitsmarge. Dit fonds mag niet kleiner zijn dan de helft van het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimum. Het in artikel 23, lid 2, sub e), bedoelde aanvangsdepot wordt daaronder gerekend.

3. De activa die de solvabiliteitsmarge vertegenwoordigen, moeten zijn gelokaliseerd binnen de Staat van bedrijfsuitoefening ten belope van het garantiefonds, en voor het resterende gedeelte binnen de Gemeenschap.

▼M2

Artikel 26

1. Ondernemingen die in verscheidene Lid-Staten een vergunning hebben aangevraagd of verkregen, kunnen om de volgende voordelen verzoeken, die slechts gezamenlijk kunnen worden toegekend:

a) de in artikel 25 bedoelde solvabiliteitsmarge wordt berekend op basis van het geheel van de werkzaamheden die zij binnen de Gemeenschap uitoefenen; in dit geval worden uitsluitend de verrichtingen van alle binnen de Gemeenschap gevestigde agentschappen of bijkantoren bij deze berekening in aanmerking genomen;

b) de in artikel 23, lid 2, onder e), bedoelde waarborg wordt slechts in één van deze Staten gestort;

c) de activa die tegenover het garantiefonds staan, zijn gelokaliseerd in één van de Lid-Staten waar zij werkzaam zijn.

2. De aanvraag om in aanmerking te komen voor de in lid 1 bedoelde voordelen dient te worden ingediend bij de bevoegde autoriteiten van alle Lid-Staten waar de betrokken onderneming vergunning heeft aangevraagd of verkregen. In deze aanvraag moet de autoriteit worden aangegeven die in de toekomst toezicht op de solvabiliteit voor het geheel van de werkzaamheden van de bijkantoren of agentschappen binnen de Gemeenschap dient te houden. De keuze van de autoriteit moet met redenen worden omkleed. De waarborg moet bij de betrokken Lid-Staat worden gestort.

3. De voordelen van lid 1 mogen slechts worden toegekend wanneer de bevoegde autoriteiten van alle Lid-Staten waar de aanvraag is ingediend, hun toestemming verlenen. Zij worden van kracht op het tijdstip waarop de gekozen toezichthoudende autoriteit zich tegenover de andere toezichthoudende autoriteiten bereid heeft verklaard, de controle van de solvabiliteit voor het geheel van de werkzaamheden van de in de Gemeenschap gevestigde bijkantoren of agentschappen op zich te nemen.

De gekozen toezichthoudende autoriteit ontvangt van de andere Lid-Staten de nodige inlichtingen om de totale solvabiliteit van de op hun grondgebied gevestigde agentschappen en bijkantoren te kunnen controleren.

▼M2

4. De krachtens dit artikel toegekende voordelen dienen op verzoek van één of meer betrokken Lid-Staten door alle betrokken Lid-Staten gelijktijdig te worden ingetrokken.

▼B

Artikel 27

De artikelen 19 en 20 zijn eveneens van toepassing op de agentschappen en bijkantoren van de in deze titel bedoelde ondernemingen.

▼M2

Voor de toepassing van artikel 20 in het geval van een onderneming die de in artikel 26, lid 1, voorziene voordelen geniet, wordt de autoriteit die de solvabiliteit controleert van de in de Gemeenschap gevestigde agentschappen of bijkantoren voor het geheel van hun werkzaamheden, gelijkgesteld met de autoriteit van de Staat op wiens grondgebied het hoofdkantoor van de communautaire onderneming zich bevindt.

▼B

Artikel 28

Bij intrekking van de vergunning door de in artikel 26, lid 2, bedoelde autoriteit, stelt deze de toezichthoudende autoriteiten van de andere Lid-Staten waar de onderneming werkzaam is, hiervan in kennis; deze autoriteiten treffen de nodige maatregelen. Wanneer het besluit tot intrekking is gebaseerd op ontoereikendheid van de algemene solvabiliteit zoals deze is vastgesteld in de in artikel 26 bedoelde instemming, trekken ook de Lid-Staten die partij zijn bij die instemming hun vergunning in.

▼M7

Artikel 28 bis

1. Elke Lid-Staat verleent, onder de in het nationale recht vastgestelde voorwaarden, aan de op zijn grondgebied gevestigde agentschappen en bijkantoren, als bedoeld in deze titel, toestemming om hun verzekeringsportefeuille geheel of gedeeltelijk over te dragen aan een in dezelfde Lid-Staat gevestigde overnemer, indien de bevoegde autoriteiten van die Lid-Staat, of in voorkomend geval die van de in artikel 26 bedoelde Lid-Staat, verklaren dat de overnemer, mede gelet op de overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit.

2. Elke Lid-Staat verleent, onder de in het nationale recht vastgestelde voorwaarden, aan de op zijn grondgebied gevestigde agentschappen en bijkantoren, als bedoeld in deze titel, toestemming om hun verzekeringsportefeuille geheel of gedeeltelijk over te dragen aan een verzekeringsonderneming die haar hoofdkantoor in een andere Lid-Staat heeft, indien de bevoegde autoriteiten van die Lid-Staat verklaren dat de overnemer, mede gelet op de overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit.

3. Indien een Lid-Staat, onder de in het nationale recht vastgestelde voorwaarden, aan de op zijn grondgebied gevestigde agentschappen en bijkantoren, als bedoeld in deze titel, toestemming verleent om hun verzekeringsportefeuille geheel of gedeeltelijk over te dragen aan een op het grondgebied van een andere Lid-Staat opgericht agentschap of bijkantoor, als bedoeld in deze titel, overtuigt hij zich ervan dat de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van de overnemer, of in voorkomend geval die van de in artikel 26 bedoelde Lid-Staat, verklaren dat de overnemer, mede gelet op de overdracht, de vereiste solvabiliteitsmarge bezit, dat de wetgeving van de Lid-Staat van de overnemer in de mogelijkheid van een dergelijke overdracht voorziet en dat die Lid-Staat met de overdracht instemt.

4. In de in de leden 1, 2 en 3 bedoelde gevallen verleent de Lid-Staat waar het overdragende agentschap of bijkantoor is gevestigd, toestemming voor de overdracht na de instemming te hebben verkregen van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van het risico, wanneer deze niet de Lid-Staat is waar het overdragende agentschap of bijkantoor is gevestigd.

▼M7

5. De bevoegde autoriteiten van de geraadpleegde Lid-Staten delen de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staat van herkomst van de overdragende verzekeringsonderneming hun advies of hun instemming mede binnen drie maanden na ontvangst van het verzoek; indien de geraadpleegde autoriteiten niet binnen die termijn hebben gereageerd, geldt zulks als een gunstig advies of als een stilzwijgende instemming.

6. De overeenkomstig dit artikel toegestane overdracht wordt in de Lid-Staat waar het risico is gelegen bekendgemaakt onder de in het nationale recht vastgestelde voorwaarden. Deze overdracht kan van rechtswege worden tegengeworpen aan de verzekeringnemers, aan de verzekerden en aan allen voor wie uit de overgedragen overeenkomsten rechten of verplichtingen voortvloeien.

Deze bepaling doet geen afbreuk aan het recht van de Lid-Staten om de verzekeringnemers de mogelijkheid te bieden de overeenkomst binnen een bepaalde termijn na de overdracht op te zeggen.

▼B

Artikel 29

De Gemeenschap kan, in overeenkomstig het Verdrag met één of meer derde landen gesloten overeenkomsten, besluiten tot toepassing van bepalingen welke afwijken van die van deze titel, ten einde, op basis van wederkerigheid, aan de verzekerden van de Lid-Staten een voldoende bescherming te waarborgen.

▼M6

Titel III B — Regels, toepasselijk op dochterondernemingen van of verwervingen van een deelneming door een moederonderneming waarop het recht van een derde land van toepassing is

Artikel 29 bis

De bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van:

a) elke vergunningsverlening voor een rechtstreekse of middellijke dochteronderneming waarvan een of meer moederondernemingen onder het recht van een derde land vallen. De Commissie stelt het door de Raad op voorstel van de Commissie op te richten Comité voor verzekeringen daarvan in kennis;

b) elke deelneming van een dergelijke moederonderneming in een verzekeringsonderneming van de Gemeenschap waardoor laatstgenoemde de dochteronderneming van eerstgenoemde wordt. De Commissie stelt het door de Raad op voorstel van de Commissie op te richten Comité voor verzekeringen daarvan in kennis.

Wanneer vergunning wordt verleend aan een rechtstreekse of middellijke dochteronderneming van een of meer moederondernemingen die onder het recht van een derde land vallen, wordt de structuur van de groep vermeld in de kennisgeving van de bevoegde autoriteiten aan de Commissie.

Artikel 29 ter

1. De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van de algemene moeilijkheden die hun verzekeringsondernemingen ondervinden bij vestiging of uitoefening van hun werkzaamheden in een derde land.

2. De Commissie stelt, voor de eerste maal uiterlijk zes maanden vóór het van toepassing worden van deze richtlijn en vervolgens periodiek, een verslag op waarin de in de leden 3 en 4 bedoelde behandeling van verzekeringsondernemingen van de Gemeenschap in derde landen, met betrekking tot de vestiging en de uitoefening van verzekeringswerkzaamheden en het verwerven van deelnemingen in verzekeringsondernemingen van derde landen wordt onderzocht. De Commissie legt deze verslagen, in voorkomend geval vergezeld van passende voorstellen, voor aan de Raad.

▼M6

3. Indien de Commissie vaststelt, hetzij op grond van de in lid 2 bedoelde verslagen, hetzij op basis van andere informatie, dat een derde land de verzekeringsondernemingen van de Gemeenschap geen daadwerkelijke toegang tot de markt verleent die vergelijkbaar is met die welke de Gemeenschap toekent aan verzekeringsondernemingen van dat derde land, kan zij aan de Raad voorstellen doen om een passend onderhandelingsmandaat te verkrijgen ten einde voor de verzekeringsondernemingen van de Gemeenschap vergelijkbare concurrentiemogelijkheden te verkrijgen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen.

4. Indien de Commissie vaststelt, hetzij op grond van de in lid 2 bedoelde verslagen, hetzij op basis van andere informatie, dat in een derde land verzekeringsondernemingen van de Gemeenschap geen nationale behandeling krijgen die dezelfde concurrentiemogelijkheden biedt als die welke aan binnenlandse verzekeringsondernemingen worden geboden, en dat de voorwaarden voor daadwerkelijke toegang tot de markt niet zijn vervuld, kan zij onderhandelingen openen om die situatie te verhelpen.

In de in de eerste alinea bedoelde omstandigheden kan ook, naast het openen van onderhandelingen, overeenkomstig de procedure van de akte tot oprichting van het in artikel 29 bis bedoelde Comité voor verzekeringen, worden besloten dat de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten hun beslissingen moeten beperken of opschorten inzake:

— op het tijdstip van het besluit of later ingediende vergunningsaanvragen, en

— het verwerven van deelnemingen van rechtstreekse of middellijke moederondernemingen die onder het recht van het betrokken derde land vallen.

De bedoelde maatregelen zijn ten hoogste drie maanden geldig.

Vóór het verstrijken van deze termijn van drie maanden kan de Raad in het licht van het resultaat van de onderhandelingen, op voorstel van de Commissie, met gekwalificeerde meerderheid van stemmen besluiten of de genomen maatregelen van toepassing blijven.

Een dergelijke beperking of opschorting geldt niet voor de oprichting van dochterondernemingen door verzekeringsondernemingen of dochterondernemingen daarvan die een vergunning hebben gekregen in de Gemeenschap, noch voor het verwerven van deelnemingen door dergelijke ondernemingen of dochterondernemingen in een verzekeringsonderneming van de Gemeenschap.

5. Indien de Commissie een van de in de leden 3 en 4 bedoelde situaties constateert, stellen de Lid-Staten haar desgevraagd in kennis van:

a) elke vergunningsaanvraag door een rechtstreekse of middellijke dochteronderneming waarvan een of meer moederondernemingen onder het recht van het betrokken derde land vallen;

b) elk door een dergelijke onderneming voorgelegd project inzake verwerving van een deelneming in een verzekeringsonderneming van de Gemeenschap waardoor laatstgenoemde de dochteronderneming van eerstgenoemde wordt.

Deze kennisgevingsplicht vervalt zodra met een derde land als bedoeld in lid 3 of 4 een overeenkomst is gesloten of wanneer de in lid 4, tweede en derde alinea, bedoelde maatregelen niet meer van toepassing zijn.

6. De krachtens dit artikel getroffen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met de verplichtingen die de Gemeenschap heeft uit hoofde van bilaterale of multilaterale overeenkomsten inzake de toegang tot en de uitoefening van de werkzaamheden van verzekeringsondernemingen.

▼B

Titel IV — Overgangsbepalingen en diverse bepalingen

Artikel 30

1. De Lid-Staten laten aan de in titel II bedoelde ondernemingen, die op het tijdstip van inwerkingtreding van de maatregelen tot uitvoering van deze richtlijn in één of meer van de in artikel 1 bedoelde branches werkzaam zijn op hun gebied, een termijn van vijf jaar, aanvangende op het tijdstip van kennisgeving van de richtlijn, om aan de voorwaarden van de artikelen 16 en 17 te voldoen.

2. Bovendien kunnen de Lid-Staten:

a) aan de in lid 1 bedoelde ondernemingen die na het verstrijken van de termijn van vijf jaar de solvabiliteitsmarge nog niet volledig hebben bereikt, een aanvullende termijn van ten hoogste twee jaar toestaan, mits deze ondernemingen de maatregelen welke zij zich voorstellen te nemen om de marge te bereiken, overeenkomstig artikel 20 aan de toezichthoudende autoriteit ter goedkeuring hebben voorgelegd;

b) de in het eerste lid genoemde ondernemingen die na het verstrijken van de termijn van vijf jaar niet een jaarlijkse premie- of bijdrage-incasso bereiken, gelijk aan het zesvoudige van het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds, vóór het einde van het boekjaar waarvoor de premies of bijdragen ten minste overeenkomen met het zesvoudige van het bedrag van het garantiefonds, ontheffen van de verplichting dit fonds te vormen. Aan de hand van de uitkomsten van het in artikel 33 bedoelde onderzoek zal de Raad, op voorstel van de Commissie, met eenparigheid van stemmen besluiten op welk tijdstip de Lid-Staten deze ontheffing moeten afschaffen.

3. Ondernemingen die hun werkzaamheden willen uitbreiden, als bedoeld in artikel 8, lid 2, of in artikel 10, dienen evenwel onverwijld aan de in de richtlijn vervatte voorschriften te voldoen. De in lid 2, sub b), bedoelde ondernemingen die hun werkzaamheden binnen het nationale grondgebied uitbreiden tot andere branches of tot andere delen van dat grondgebied kunnen echter gedurende een termijn van tien jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van deze richtlijn, worden ontheven van de verplichting, het in artikel 17, lid 2, bedoelde minimumgarantiefonds te vormen.

4. De ondernemingen die een andere rechtsvorm hebben dan de in artikel 8 genoemde, mogen gedurende drie jaar na de kennisgeving van deze richtlijn hun huidige werkzaamheden in de rechtsvorm die zij op het ogenblik van deze kennisgeving bezitten, blijven uitoefenen. De ondernemingen die in het Verenigd Koninkrijk zijn opgericht bij „Royal Charter", bij „Private Act" of „Special Public Act" mogen hun bedrijf in hun huidige vorm voor onbepaalde tijd voortzetten.

De ondernemingen die in België, overeenkomstig hun doel, hypothecaire leningen bij interventie verstrekken, of spaarbankwerkzaamheden verrichten overeenkomstig artikel 15, 4º, van de bepalingen betreffende de controle op de private spaarkassen, die zijn gecoördineerd bij het Koninklijk Besluit van 23 juni 1967, kunnen hiermee gedurende drie jaar na de kennisgeving van de richtlijn voortgaan.

De betrokken Lid-Staten maken een lijst op van deze ondernemingen, welke zij ter kennis brengen van de andere Lid-Staten en van de Commissie.

5. Op verzoek van de ondernemingen die aan de in de artikelen 15, 16 en 17 gestelde verplichtingen voldoen, maken de Lid-Staten een einde aan de beperkende maatregelen zoals krachtens de huidige regeling gestelde hypotheken, depots of zekerheid.

Artikel 31

De Lid-Staten laten aan de in titel III bedoelde agentschappen en bijkantoren, die op het tijdstip van de inwerkingtreding van de maatregelen tot uitvoering van deze richtlijn in één of meer van de in artikel 1 bedoelde branches werkzaam zijn, en hun werkzaamheden niet uitbreiden in de zin van artikel 10, lid 2, een termijn van ten hoogste

▼B

vijf jaar, aanvangende op het tijdstip van kennisgeving van de richtlijn, om aan de voorwaarden van artikel 25 te voldoen.

Artikel 32

Gedurende een periode die afloopt bij de inwerkingtreding van een overeenkomstig artikel 29 met een derde land afgesloten overeenkomst, en uiterlijk bij het verstrijken van een termijn van vier jaar, te rekenen vanaf de kennisgeving van de richtlijn, kan elke Lid-Staat voor de ondernemingen van dit land die op zijn grondgebied zijn gevestigd, met betrekking tot de congruentie en de lokalisatie van de technische reserves, de regeling handhaven welke op 1 januari 1973 daarop van toepassing was, mits hij de andere Lid-Staten en de Commissie daarvan in kennis stelt en niet de grenzen overschrijdt van de versoepelingen die krachtens artikel 15, lid 2, worden toegestaan ten gunste van de ondernemingen van Lid-Staten die op zijn grondgebied zijn gevestigd.

Titel V — Slotbepalingen

Artikel 33

De Commissie en de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten werken nauw samen, ten einde het toezicht op het directe verzekeringsbedrijf binnen de Gemeenschap te vergemakkelijken en de moeilijkheden te onderzoeken welke bij de toepassing van de richtlijn mochten rijzen.

Artikel 34

1. Binnen zes jaar na kennisgeving van de richtlijn legt de Commissie aan de Raad een verslag voor over de invloed van de door de richtlijn ingevoerde financiële vereisten op de situatie van de verzekeringsmarkten van de Lid-Staten.

2. Zo nodig zal de Commissie, vóór het einde van de overgangsperiode als bedoeld in artikel 30, lid 1, de Raad tussentijdse verslagen voorleggen.

Artikel 35

De Lid-Staten wijzigen hun nationale voorschriften conform de richtlijn binnen achttien maanden na kennisgeving daarvan. Zij stellen de Commissie onmiddellijk van deze wijzigingen in kennis.

De aldus gewijzigde voorschriften worden uiterlijk dertig maanden na die kennisgeving van kracht, behoudens de artikelen 30, 31 en 32.

Artikel 36

Na de kennisgeving van de richtlijn zien de Lid-Staten erop toe dat de tekst van alle belangrijke wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen die zij aanvaarden op het gebied waarop de richtlijn van toepassing is, ter kennis van de Commissie wordt gebracht.

Artikel 37

De bijlage vormt een integrerend deel van deze richtlijn.

Artikel 38

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

▼B

BIJLAGE

A. **Indeling van de risico's per branche**

1. *Ongevallen* (inclusief arbeidsongevallen en beroepsziekten)

   — forfaitaire uitkeringen
   — schadeloosstellingen
   — combinaties daarvan
   — vervoerde personen

2. *Ziekte*

   — forfaitaire uitkeringen
   — schadeloosstellingen
   — combinaties daarvan

3. *Voertuigcasco* (met uitzondering van rollend spoorwegmaterieel)

   Alle schaden toegebracht aan:

   — motorrijtuigen
   — voertuigen zonder motor

4. *Casco rollend spoorwegmaterieel*

   Alle schaden toegebracht aan rollend spoorwegmaterieel

5. *Luchtvaartuigcasco*

   Alle schaden toegebracht aan luchtvaartuigen

6. *Casco zee- en binnenschepen*

   Alle schaden toegebracht aan:

   — binnenschepen
   — schepen voor de vaart op meren
   — zeeschepen

7. *Vervoerde goederen* (met inbegrip van koopwaren, bagage en alle andere goederen)

   Alle schaden toegebracht aan vervoerde goederen of bagage, onafkankelijk van de aard van het transportmiddel

8. *Brand en natuurevenementen*

   Alle schaden toegebracht aan goederen (met uitzondering van de goederen welke onder de sub 3, 4, 5, 6 en 7 genoemde branches zijn begrepen) wanneer deze zijn veroorzaakt door:

   — brand
   — ontploffing
   — storm
   — natuurevenementen, met uitzondering van storm
   — kernenergie
   — aardverzakking

9. *Andere schaden aan goederen*

   Alle schaden welke zijn toegebracht aan goederen (met uitzondering van de goederen die onder de sub 3, 4, 5, 6 en 7 genoemde branches zijn begrepen), wanneer deze schaden zijn veroorzaakt door hagel of vorst, alsmede door alle overige niet reeds sub 8 begrepen evenementen, zoals diefstal

10. *W.A. motorrijtuigen*

    Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van motorrijtuigen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

▼B

11. *W.A. luchtvaartuigen*

Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van luchtvaartuigen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

12. *W.A. zee- en binnenschepen*

Elke aansprakelijkheid welke het gevolg is van het gebruik van zee- en binnenschepen (de aansprakelijkheid van de vervoerder daaronder begrepen)

13. *Algemene W.A.*

Alle overige niet reeds onder de nummers 10, 11 en 12 vermelde vormen van aansprakelijkheid

14. *Krediet*

— algemene insolventie
— exportkrediet
— verkoop op afbetaling
— hypothecair krediet
— landbouwkrediet

15. *Borgtocht*

— directe borgtocht
— indirecte borgtocht

16. *Diverse geldelijke verliezen*

— risico van gebrek aan werk
— (algemeen) tekort aan ontvangsten
— slecht weer
— winstderving
— doorlopende hoge algemene kosten
— onvoorziene bedrijfsuitgaven
— verlies van verkoopwaarde
— huur- of inkomstenderving
— andere indirecte bedrijfsverliezen dan bovengenoemde
— niet met een bedrijf samenhangende geldelijke verliezen
— overige geldelijke verliezen

17. *Rechtsbijstand*

rechtsbijstand

▼M2

18. *Hulpverlening*

Hulpverlening aan in moeilijkheden verkerende personen die op reis zijn of zich buiten hun woonplaats of vaste verblijfplaats bevinden

▼B

De risico's die tot een branche behoren kunnen niet onder een andere branche worden gerangschikt met uitzondering van de sub C genoemde gevallen.

B. **Aanduiding van de vergunning die voor verscheidene branches tegelijk wordt gegeven**

Wanneer de vergunning tegelijk betrekking heeft op:

a) de branches nrs. 1 en 2 wordt hiervoor de aanduiding „Ongevallen en Ziekte” gebruikt;

b) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 3, 7 en 10, wordt hiervoor de aanduiding „Motorrijtuigverzekering” gebruikt;

c) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 4, 6, 7 en 12, wordt hiervoor de aanduiding „Zee- en transportverzekering” gebruikt;

d) de branches nrs. 1 (vierde streepje), 5, 7 en 11, wordt hiervoor de aanduiding „Luchtvaartverzekering” gebruikt;

e) de branches nrs. 8 en 9, wordt hiervoor de aanduiding „Brand en andere schade aan goederen” gebruikt;

▼B

f) de branches nrs. 10, 11, 12 en 13, wordt hiervoor de aanduiding „Wettelijke aansprakelijkheid" gebruikt;

g) de branches nrs. 14 en 15, wordt hiervoor de aanduiding „Krediet en borgtocht" gebruikt;

h) alle branches, wordt zij verleend onder de door de betrokken Lid-Staat gekozen benaming, welke aan de andere Lid-Staten en aan de Commissie zal worden medegedeeld.

C. **Bijkomende risico's**

De onderneming die een vergunning heeft verkregen voor het dekken van een hoofdrisico dat tot een branche of een aantal branches behoort mag ook risico's verzekeren die tot een andere branche behoren zonder dat voor deze risico's een vergunning is vereist, mits zij:

— samenhangen met het hoofdrisico,

— betrekking hebben op het object dat verzekerd is tegen het hoofdrisico, en

— worden verzekerd bij de overeenkomst welke het hoofdrisico dekt.

▼M4

De onder de branches genoemd onder A, 14, 15 en 17 vallende risico's mogen echter niet als bijkomende risico's van andere branches worden beschouwd.

Het onder branche 17 (rechtsbijstandverzekering) vallende risico mag echter als bijkomend risico van branche 18 worden beschouwd indien de in de eerste alinea genoemde voorwaarden zijn vervuld en het hoofdrisico alleen betrekking heeft op het bieden van hulp aan in moeilijkheden verkerende personen die op reis zijn of zich buiten hun woonplaats of vaste verblijfplaats bevinden.

De rechtsbijstandverzekering mag ook als bijkomend risico worden beschouwd met inachtneming van de in de eerste alinea genoemde voorwaarden, indien die betrekking heeft op geschillen of risico's die voortvloeien uit of samenhangen met het gebruik van zeeschepen.

▼M3

D. **Methodes voor de berekening van de egalisatievoorziening voor de branche kredietverzekering**

Methode nr. 1

1. Voor de onder A, 14, vermelde verzekeringsbranche (hierna „kredietverzekering" genoemd) dient een egalisatievoorziening te worden gevormd ter dekking van een tijdens een boekjaar in de kredietverzekering geleden technisch verlies.

2. Aan deze voorziening wordt voor elk boekjaar, waarin in de kredietverzekering een technisch overschot werd geboekt, 75 % van dit technisch overschot toegevoegd, doch niet meer dan 12 % van de nettopremies, totdat de voorziening 150 % van het hoogste gedurende de laatste vijf jaren bereikte nettopremiebedrag uitmaakt.

Methode nr. 2

1. Voor de onder A, 14, vermelde verzekeringsbranche (hierna „kredietverzekering" genoemd) dient een egalisatievoorziening te worden gevormd ter dekking van een tijdens het boekjaar in de kredietverzekering geleden technisch verlies.

2. Het minimumbedrag van de egalisatievoorziening beloopt 134 % van het gemiddelde van de tijdens de vijf voorgaande boekjaren jaarlijks ontvangen premies of bijdragen, na aftrek van de overdrachten uit hoofde van herverzekering en na toevoeging van de geaccepteerde herverzekeringen.

3. Aan deze voorziening wordt in elk van de opeenvolgende boekjaren waarin in de branche een technisch overschot werd geboekt, 75 % van dit technisch overschot toegevoegd, totdat de voorziening gelijk is aan of hoger dan het overeenkomstig lid 2 berekende minimum.

4. De Lid-Staten kunnen bijzondere regels vaststellen voor de berekening van het bedrag van de voorziening en/of het bedrag van de jaarlijkse onttrekking dat boven de in deze richtlijn vastgestelde minimumbedragen ligt.

Methode nr. 3

1. Voor de onder A, 14, vermelde branche (hierna „kredietverzekering" genoemd) dient een egalisatievoorziening te worden gevormd ter vereve-

▼M3

ning van een in het balansjaar optredende boven het gemiddelde liggende schadequote in deze branche.

2. Deze egalisatievoorziening dient op grond van de volgende methode te worden berekend:

Alle berekeningen hebben betrekking op de inkomsten en uitgaven voor eigen rekening.

Elk balansjaar moet aan de egalisatievoorziening het bedrag van de onderschade worden toegevoegd, totdat de egalisatievoorziening het normbedrag bereikt of opnieuw bereikt.

Er is onderschade wanneer de schadequote van het balansjaar lager ligt dan de gemiddelde schadequote van de waarnemingsperiode. Het bedrag van de onderschade is het verschil tussen beide quoten, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Het normbedrag is het zesvoud van de standaardafwijking van de schadequote in de waarnemingsperiode ten opzichte van de gemiddelde schadequote, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Wanneer in een balansjaar overschade optreedt dient het bedrag daarvan aan de egalisatievoorziening te worden onttrokken. Er is overschade wanneer de schadequote van het balansjaar hoger ligt dan de gemiddelde schadequote. Het bedrag van de overschade is het verschil tussen deze beide quoten, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Onafhankelijk van het schadeverloop dient in elk balansjaar aan de egalisatievoorziening 3,5 % van het geldende normbedrag te worden toegevoegd, totdat dit bedrag bereikt of opnieuw bereikt wordt.

De waarnemingsperiode dient ten minste 15 en ten hoogste 30 jaar te bedragen. Er behoeft geen egalisatievoorziening te worden gevormd indien in de waarnemingsperiode geen verzekeringstechnisch verlies is opgetreden.

Het normbedrag van de egalisatievoorziening en de onttrekking kunnen worden verlaagd indien uit de gemiddelde schadequote in de waarnemingsperiode te zamen met de kostenquote blijkt dat in de premie een zekerheidstoeslag vervat is.

Methode nr. 4

1. Voor de onder A, 14, vermelde branche (hierna „kredietverzekering" genoemd) dient een egalisatievoorziening te worden gevormd ter verevening van een in het balansjaar optredende boven het gemiddelde liggende schadequote in deze verzekeringsbranche.

2. Deze egalisatievoorziening dient op grond van de volgende methode te worden berekend:

Alle berekeningen hebben betrekking op de inkomsten en uitgaven voor eigen rekening.

Elk balansjaar moet aan de egalisatievoorziening het bedrag van de onderschade worden toegevoegd, totdat de egalisatievoorziening het maximumnormbedrag bereikt of opnieuw bereikt.

Er is onderschade wanneer de schadequote van het balansjaar lager ligt dan de gemiddelde schadequote van de waarnemingsperiode. Het bedrag van de onderschade is het verschil tussen beide quoten, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Het maximumnormbedrag is het zesvoud van de standaardafwijking van de schadequote in de waarnemingsperiode ten opzichte van de gemiddelde schadequote, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Wanneer in een balansjaar overschade optreedt dient het bedrag daarvan aan de egalisatievoorziening te worden onttrokken, totdat de egalisatievoorziening het minimumnormbedrag bereikt. Er is overschade wanneer de schadequote van het balansjaar hoger ligt dan de gemiddelde schadequote. Het bedrag van de overschade is het verschil tussen deze beide quoten, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

Het minimumnormbedrag is het drievoud van de standaardafwijking van de schadequote in de waarnemingsperiode ten opzichte van de gemiddelde schadequote, vermenigvuldigd met de in het balansjaar verdiende premies.

▼**M3**

De waarnemingsperiode dient ten minste 15 en ten hoogste 30 jaar te bedragen. Er behoeft geen egalisatievoorziening te worden gevormd indien in de waarnemingsperiode geen verzekeringstechnisch verlies is opgetreden.

Beide normbedragen van de egalisatievoorziening en de toevoeging dan wel de onttrekking kunnen worden verlaagd indien uit de gemiddelde schadequote in de waarnemingsperiode te zamen met de kostenquote blijkt dat in de premie een zekerheidstoeslag vervat is en deze zekerheidstoeslag groter is dan 1,5 maal de standaardafwijking van de schadequote in de waarnemingsperiode. Alsdan worden de genoemde bedragen vermenigvuldigd met het quotiënt van 1,5 maal de standaardafwijking en de zekerheidstoeslag.